1 page en langue française

3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIV, Nr. 98, mai 1967 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

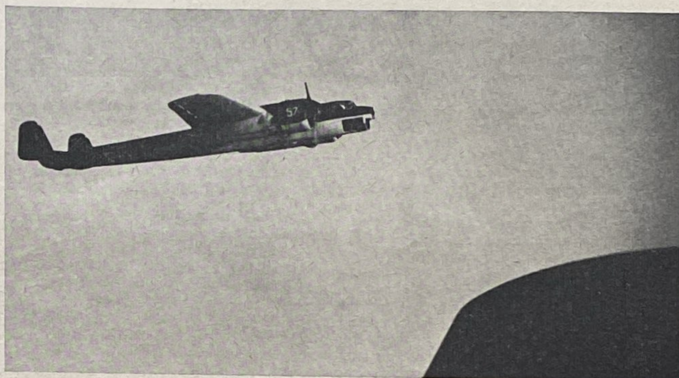
PENTRU BASARABIA

Incepând din luna februarie 1967, mai exact dela 13 februarie când a avut loc Chişinău o şedinţă a comitetului central al partidului comunist din „RSS Moldova“, populaţia românească de dincolo de Prut îndură din nou cumplită prigoană. După o radicală remaniere a cadrelor de partid, cei de origină etnică românească fiind inclocuiţi cu ruşi, chiar şi la nivelul sfaturilor populare comunale şi al colectivelor agricole, s'a trecut la schimbarea învăţătorilor, a profesorilor de liceu şi a medicilor de circumscripţie. Zeci de mii de locuitori ai străvechilor aşezări româneşti din Lăpuşna, Balţi, Orhei, Soroca şi Cahul au fost încărcaţi în vagoane şi expediaţi spre pustiurile dela graniţa Chinei şi a Mongoliei. Din informaţiile pe care le avem, nu este numai vorba de ţărani români, trimişi să „desţelenească“ pământuri asiatice, ci şi de muncitori industriali, de medici, profesori şi de studenţi acuzaţi că ar fi „complotat pentru deslipirea Moldovei de patria mamă sovietică şi alipirea ei la România.“ In rafinăriile de petrol şi în intreprinderile industriale din regiunea Chabarovsk, la graniţa Manciurei, lucrează la ora actuală peste 100.000 de fraţi de-ai noştri provenid din Basarabia, din Bucovina de Nord şi din plasa Herţa din fostul judeţ Dorohoi. Alţi români au fost trimişi în insula Sachalin, majoritatea lor lucrând în fabricele de conserve de peşte. Infruntând greutăţi de neînchipuit şi riscând grele pedepse, mulţi din aceşti deportaţi reuşesc să fugă. De îndată ce ajung însă în localitatea de origină sunt arestaţi şi trimişi în colonii de pedeapsă. Faptele acestea, precum şi cele ce declară necontenit Ivan Bodiul, noul satrap sovietic instalat la Chişniău, arată limpede că stăpânirea muscălească a trecut acum la totala rusificare a provinciei noastre de dincolo de Prut.

Românii de pretutindeni au sfânta datorie de a semnala lumii libere această monstruoasă crimă. Organizaţii şi publicaţii româneşti din exil au început să facă acest lucru. Trebuie făcut însă şi mai mult. Indemnăm asociaţiile româneşti din exil să stabilească raporturi de strânsă colaborare cu reprezentanţii ţărilor baltice şi cu acei ai popoarelor aflate sub jugul sovietic şi să acţioneze, împreună cu aceşti reprezentanţi, în vederea demascării fărădelegilor bolşevice şi pentru constituirea unui front comun de luptă.

La rândul nostru, vom scoate un număr special, în limba germană, în care vom arăta, pe bază de documente metodele de rusificare şi prigoana la care sunt supuşi fraţii noştri de dincolo de Prut.

Guvernul dela Bucureşti nu poate face nimic. Noi trebuie să facem totul!

Deasupra Stalingradului (12 noembrie 1942)

Avionul Do 217, numărul 1, pilotat de Comandorul Traian Mureşanu, ceilalţi membri din echipaj fiind: Lt. F. B., Slt. Cioroiu M. (mort pentru patrie) şi Busu, autorul articolului de faţă. Fotografia este luată de Comandorul P. care pilota un avion He 111.

GEORGE RACOVEANU

Sunt aproape 40 de ani de când, într'o seară de început de iunie, când Bucureştiul îşi îmbracă cea mai frumoasă a lui haină, în căsuţa cu prispă din fundul curţii bisericii Icoana, l-am cunoscut pe George Racoveanu ... Acolo locuia colegul şi prietenul lui, Diaconul Ion Popescu-Mozăceni, locuinţa acestuia servind drept loc de reuniune pentru acei care aparţineau aceleiaşi familii naţionaliste.

Racoveanu, care nu împlinise încă vârsta de 30 de ani, era un bărbat chipeş, subţirel, foarte corect îmbrăcat, de-o eleganţă sobră şi semănând mai mult a ataşat de legaţie decât a gazetar, un gazetar care avea la activul lui, încă de pe atunci, o serie întreagă de campanii de presă şi al cărui talent era unanim recunoscut.

La cârma ţării era atunci primul guvern naţional-ţărănist şi nimeni dintre noi nu bănuia că peste câteva zile fostul principe moştenitor avea să fie proclamat rege, spre nefericirea şi ruşinea noastră. După răsunătoarele succese din 1925 şi 1926, mişcarea de redeşteptare naţională se afla oarecum în amorţire şi trecea printr'o perioadă de criză.

Racoveanu a luat cuvântul în seara aceea şi, ca un fel de îndreptar pentru acei care voiau ca neamul nostru românesc să-şi păstreze sângele fără de amestec şi pământul fără de împărţeală cu nimeni, el a evocat exemplul Tismanei, bastion de rezistenţă şi de dăinuire românească în faţa tuturor cotropitorilor. In mândria lui de mehedinţean, Racoveanu a pus atunci atâta pasiune în această evocare, încât cuvintele lui le ţin minte şi astăzi. La sfârsitul chemării lui a sunat toaca dela Schitul Darvari, despărţit de Biserica Icoana doar printr'un zid ...

Dacă la Vodiţa şi la Coşuştea-Crivelnic, aceasta din urmă câţiva kilometri doar de satul în care s'a născut Racoveanu, au rămas doar urmele zidurilor primelor aşezări monahale de pe întreg teritoriul locuit de Români, Tismana este cea mai veche mânăstire românească care a rezistat vitregiei timpurilor şi a rămas în picioare. Aici, înăuntrul meterezelor de cetate, călugării au înfiinţat una dintre primele şcoli, cu siguranţă cel dintâi arsenal românesc şi cea dintâi garnizoană de oaste permanentă. Aici, în 1631, Matei din Brâncoveni, căpetenia călărimei oltene, şi-a adunat oştile cu care avea să-i alunge pe grecii lui Leon Vodă, urcându-se el pe tronul Ţării Româneşti, sub numele de Matei Basarab. Şi cu 200 de ani mai târziu, tot aici, Tudor din Vladimiri, căpitan de plai la Cloşani, îşi aduna pandurii pentru a porni cu ei în direcţia Bucureşti, prefaţând prin această răscoală unirea dela 1859, independenţa dela 1877 şi unitatea noastră naţională dela 1918.

Dela această prima întâlnire, rare ori l-am mai văzut pe Racoveanu, viaţa lui scurgându-se asemenea şuvoaielor de munte care-şi taie drum în stâncă şi prăvălesc bolovani. I-am urmărit gândurile tipărite şi i-am admirat stilul percutant, de multe ori foarte aspru, dar totdeauna decent şi cu folosirea celei mai curate limbi româneşti. La „Cuvântul“, unde a fost desigur cel mai bun dintre redactori, a scris numai ce a crezut el că trebuie să scrie şi niciodată ce i-au spus alţii că ar fi bine să scrie. Această poziţie de înaltă etică gazetărească nu a părăsit-o nici când. Nici după ce peste ţară s'a aşternut noaptea cea neagră şi apăsarea stăpânirii impuse de duşman, el fiind nevoit să trăiască de azi pe mâine, discret şi în condiţiuni de austeritate monahală, în orăşelul bavarez Freising. A trăit acolo peste 20 de ani, mai mult decât toată cariera lui de ziarist la Bucureşti, fiind redactor, secretar de redacţie, corector şi paginator al publicaţiilor editate de el pentru românii pribegi, cu încăpăţânată voinţă, cu migală, dar şi cu neţărmurită dragoste. Dela admirabilul „Indreptar“ şi până la „Cuvântul în Exil“, în toate aceste publicaţii, care au apărut toate într'o cât se poate de frumoasă prezentare, am descoperit aceleaşi preocupări pe care Racoveanu le expusees cu pasiunea celor 29 de ani, la prima noastră întâlnire, în casa dela Biserica Icoana. A militat, până la urmă, pentru **unitate,** în dragoste creştină şi în spirit de omenie românească.

Cu pregătirea şi cu marele lui talent, în anii aceştia de exil şi în atmosfera de linişte dela Freising, Racoveanu ar fit putut îmbogăţi scrisul românesc cu opere de valoare, care l-ar fi asigurat un loc de frunte în literatura noastră. A preferat să-şi consume energia, priceperea şi erudiţia în articole de gazetă care, de cele mai multe ori, nu dau satisfacţia unei consacrări. A jertfit zile şi nopti pentru fraţii razleţiţi în toate colţurile lumii, trimitându-le răvăşul tipărit al gândului său şi reuşind să redeă în fiecare pagină şi în fiecare coloană de ziar ceva din peisajul colinelor străjuite de cule oltene, mirosul de levănţică şi de busuioc din cerdacurile crenelate şi atmosfera de umilă cucernice a schiturilor noastre de munte ...

Ne-a părăsit brusc, în prima dimineaţă de mai, vestea morţii lui lovindu-ne ca un trăznet.

A fost îngropat între doi mesteacăni, în cimitirul cel nou din Freising, la loc înalt şi înconjurat de dealuri cu spinări împădurite, aşa cum sunt dealurile dela Crăgueşti, dela Apa Neagră şi dela Tismana.

Ion V. EMILIAN

Doi viteji zburători ardeleni: Lt. Comandor Bătăcui Cornel şi Cpt. Comandor Mureşanu Traian

de BUSU

Când am aflat, printr'un anunţ mortuar, că fostul meu comandant, Comandorul Mureşanu Traian a murit în pribegie, departe cei dragi, aproape singur şi părăsit, sufletul mi-a fost răvăşit de durere şi de amintiri scumpe, dar şi de clocotul unui sentiment de revoltă, faţă de cei care, din ignoranţă sau din nepăsare, n'au ştiut să aducă la timpul cuvenit prinosul lor de respect şi de recunoştintă la mormântul aceluia care a făcut fală numelui de român şi a fost simbol al virtuţilor neamului nostru.

Cine a fost Comandorul Mureşanu? Câţi din compatrioţii din refugiu l-au conoscut şi i-au cunoscut faptele? Eu insumi mă întreb dacă l-am cunoscut îndeajuns şi mă întreb dacă foştii lui camarazi şi subalterni l-au cunoscut îndeajuns. Altcum, nu-mit pot explica tăcerea lor ... Pentru mine, Comandorul Mureşanu Traian a fost întruchiparea spiritului de sacrificiu, a unei desăvârşite modestii şi a unui sentiment de onoare ce rar se poate întâlni. Ca fost subaltern, ca unul care am zburat împreună cu el în misiuni de război, voi încerca, în limita posibilităţilor mele, să aştern pe hârtie, amintiri pe care timpul nu le poate estompa, clipe trăite în lupta pe care am dus-o cot la cot, pentru o cauză mare şi sfântă. Am purtat această luptă cu tot elanul celor 20 de ani pe care abia îi împlinisem când ea început ... Dar şi astăzi, după un pătrar de veac şi mai bine, în lupta purtată atunci găsim temeiul rostului nostru în acest exil, puterea de a înfrunta vrăjmăşiile şi hotărîrea de a stărui şi de a crede nestrămutat că la capătul tuturor jertfelor şi suferinţelor stă totuşi biruinţa dreptăţii şi împlinirea pentru neam. Deaceea, pentru noi, luptătorii de front, moartea Comandorului Mureşanu Traian înseamnă şi călire a inimilor, exemplul lui fiind pentru noi îndreptar luminos, indemn de a persevera, făra compromisuri şi fără abdicări. Arătând aci care l-au fost faptele, voi închina un gând şi memoriei aceluia care a fost primul meu comandant de grup, Lt. Comandorul Bătăcui Cornel, fiu al Ardealului ca şi Căpitanul Comandor Mureşanu Traian.

Primul contact cu Aviaţia

La începutul anului 1940, mă găseam la şcoala de radio-telegrafişti de pe lângă Regimentul de Geniu Aeronautic, la Bucureşti. Intr'o seară, pe când camarazii se pregăteau să sărbătorească „Mărţişorul“ (1 martie), primesc ordinul să mă prezint la comandantul „Diviziei C“, Locotenent Dorobanţu. Cu toată ora înaintată, noi cei patrusprezece care fuseserăm convocaţi, am primit ordinul să ne pregătim de plecare pentru a doua zi, ora 6 dimineaţa. Fără alte lămuriri, ni s'a pus în vedere că trebue să ne prezentăm de urgenţă la Flotila de Gardă din Cluj, cu ordin de a debarca la Braşov.

La coborîre, în gara Braşov eram aşteptaţi de un camion. Am fost duşi direct la aerodrom. Acolo ne-a întâmpinat un omuleţ, îmbrăcat într'o bundă de zbor. Nu ştiam cine este şi nici ce grad are. Pe un ton amical, dar oarecum rece, acesta ne-a spus: „Salutare băieţi! Aţi călătorit bine? Daţi-mi voie să mă prezint: Comandorul Bătăcui, viitorul Dvs comandant.“ Surprinşi, ne-am rectificat imediat poziţia, cel mai vechi dintre noi, căruia îi ziceam „Majoru“, dândui-i raportul. Privind la noi care purtam uniforme kaki, cu galoanele de elev-sergent pe umăr, Comandorul Bătăcui făcu următoarea remarcă: „Bine! Foarte bine! Dar înainte de a începe trebue să vă schimbaţi uniforma. De-acum inainte veţi fi îmbrăcaţi în albastru şi veţi purta gradele pe mânecă. Aşa-i uniforma Aviaţiei. Intr'o ora, toată lumea la raport pe aerodrom.“

Intr'adevăr, într'o oră începeam antrenamentul de acomodare, în noua noastră uniformă. Şapte din noi au fost repartizaţi la Escadrilla 1 Recunoaştere, iar ceilalţi şapte la Escadrilla 2 Recunoaştere. Am avut norocul să fiu repartizat la Escadrila 1 şi nu voi regreta niciodată această repartizare. Avioanele noastre erau bimotoare britanice Bristol-Blenheim, cu viteză de 350 km la oră. Aparatele de radio şi apărarea antiaeriană a acestor avioane lăsau foarte mult de dorit. Mai bine zis, erau nule ... Mediul, relaţiile de serviciu, întreaga ambianţă şi prietenia ce începea să se înfiripeze, toate acestea au avut darul să ne facă să înţelegem că aparţineam unei frăţii şi că un echipaj formează un tot, un singur suflet si o singură voinţă.

Intr'o seară, pe când ne aflam la popotă, cineva ne aduce vestea că un avion Bristol, care decolase la Cluj şi care era pilotat de Comandorul Mureşanu Traian, s'a prăbuşit în apropiere de Tâmpa. Comandorul nu fusese încă găsit. Era pentru prima dată când auzeam vorbindu-se despre Comandorul Mureşanu. A doua zi, aflam amănunte: Comandorul Mureşanu reuşise să sară cu paraşuta (lucru foarte dificil cu Bristolul) şi că, deşi grav rănit şi plin de arsuri, va scăpa cu viaţă. Restul echipajului pierise în acest accident.

In jurul lui 10 martie 1940, iată-ne şi pe noi repartizaţi pe echipaje: Lt. F. B. pilot, Slt. Popescu Nicolae observator, iar eu, Busu, radio de bord. Trebue să spun aci că, odată cu noua uniformă, primisem şi alte nume: Busu, Pinochio, Bebe, Pieptosu, Taica, Căpătosu, Ţignal etc.

După două zile, aterizam pe aerodromul Flotilei de Gardă din Cluj. Antrenamentul nostru continua, câte 5 până la 6 ore de zbor pe zi, cu deosebire spre frontiera Ungariei. Fiind comandant de grup, Comandorul Bătăcui nu avea echipaj, aşa că ne lua pe toti, pe rând. să zburăm cu el. Mi-am putut da astfel seama că acest comandor era un pilot desăvârşit. Piloţilor le interzise să zboare în „rase-mottes“. El însă, de îndată ce se îndepărta puţin de aerodrom, începea să facă asemenea acrobaţii ... Mai târziu, în timpul războlului, mi-am putut da seama cât de necesar este zborul în „rase-mottes“, în misiuni grele şi în teritoriul ocupat de inamic.

(urmare in pag. 3)

SCOLII

Marcu Beza

În volumul II din **Noul album macedo-român** (Freiburg, 1966), datorit tenacității d-lui Mihăilescu care nu s'a lăsat intimidat de linșajul unor braconieri ai culturii, citesc paginile postume ale lui D. N. Ciotori despre N. Batzaria și Marcu Beza.

De primul mă leagă amintirea gângăvirilor mele literare. „Moș Nae" nu mi-a pus condeiul în mână dar mi-a corectat primele încercări la cenaclul dela „Universul copiilor". Apoi mi-a publicat sub semnătură – ce falăl – traducerea unei schițe din italienește. Aveam 13 ani.

Pe Marcu Beza nu l-am cunoscut personal, dar înțeleg dintr'o aluzie obscură a lui D. N. Ciotori că s'ar fi repatriat în anii 1946–1948. Mai precis, între publicarea la Londra a ultimei sale cărți (**Heritage of Byzantium,** 1947) și eliminalui Gh. Tătărăscu, fostul său coleg de facultate, în care spera să găsească sprijin. (Ce ciudată senzație resimțeam noi tinerii din acei ani fatali, când – în vreme ce făceam planuri de evadare – vedeam sosind din străinătate o seamă de oameni rătăciți. Atunci l-am întâlnit pe visătorul Valeriu Papahagi, primul meu profesor de spaniolă și portugheză, proaspăt reîntors dela Madrid!).

D. N. Ciotori caracterizează astfel, succinct, activitatea lui Marcu Beza: „Fără îndoială că Marcu Beza era un om de un remarcabil talent, și primul lui roman **Pe drumuri** a rămas o pătrunzătoare operă de analiză psihologică a vieții macedonene, așa cum o trăise el. Romanul însă nu s'a bucurat de o primire așa cum o merita – nici măcar la „Convorbiri literare" unde el scrisese în trecut – afară de o recenzie serioasă publicată în „Luceafărul" și câteva notițe de puțină îinsemnătate. El a continuat însă și un alt roman, **Doda** – tot din viața macedoneană – a avut o primire mai favorabilă. Beza a publicat, în englezește, studii literare prețuite, un volum asupra călătorilor englezi în Țările românești, o gramatică română, o mică strângere de proverbe românești. A ținut, câtva timp, și conferințe asupra literaturii populare românești la King's College din Londra, iar, în ultimii ani, fiind Consul general la Ierusalim, a dat o serie de referințe și documente istorice privitoare le trecutul Țărilor române".

Informațiile de mai sus esențiale; câteva precizări sunt însă necesare. Volumul despre „călătorii englezi în Țările românești" constituie în realitate un capitol din cartea: **Papers on Roumanian people and literature,** with a preface by M. Gaster, Londra, 1920. Nu am la îndemână această lucrare dar cunosc recenziile favorabile semnate de V. Bogrea (**Dacoromania** I pp. 472–475) și de Dragoș Protopopescu (**Codrul Cosminului** I pp. 603–604). Acesta din urmă afirmă: „Câtiva ani și câteva lucrări în speță trecute peste aceste „Papers" scrise cu flacără și migală, scot voloarea lor în deplină lumină și fixează pe d. Beza ca un admirabil pionier de cultură anglo-română". Ciudat, N. Iorga nu-l menționează în a sa: **A history of Anglo-Roumanian relations,** București, 1931, deși R. W. Seton Watson îl numește elogios în prefață!

Nu cunosc nici „gramatica" nici „strângerea de proverbe românești". În schimb, am la dispoziție lucrările următoare: **Paganism in Roumanian folklore,** Londra, 1928. **Shakespeare in Roumania,** Londra, 1931. **Lands of many religions. Palestine, Syria, Cyprus and Mount Sinai,** Londra, 1931. **Byzantine art in Roumania,** Londra, 1940. **The Roumanian Church,** Londra, 1943. Cartea despre „Păgânism în folklorul românesc" este, de departe, cea mai interesantă. Servit de o remarcabilă cultură clasică, autorul se mișcă cu ingeniozitate și fler într'o savană de apropieri; multe din ele rămaân valabile. În sfârșit, aluzia lui D. N. Ciotori la activitatea lui Marcu Beza la Ierusalim trebuie să se refere la lucrarea importantă (citată de dl. Emil Turdeanu în „Revue des „Etudes roumaines" IX–X p. 134, inaccesibilă mie): **Urme românești în Răsăritul ortodox,** București, 1937.

Iată deci precizat profilul acestui eminent cărtrar macedonean. Ar fi de dorit ca cei care l-au cunoscut de aproape să pună pe hârtie amintirile lor. Ar rămaâne apoi de cercetat revistele engleze (**English Historical Review, Notes and Queries, Challenge, Balkan Review**) în care, timp de de peste 20 de ani, și-a risipit generoasa colaborare.

> Pe o cruce ridicată la Grivița, în memoria ostașilor români care și-au dat viața în luptele pentru cucerirea celor 2 redute, sunt încrise aceste cuvinte: „Cine luptă vitezesce neperitor i remâne numele!"

Antioh Cantemir, ambasador al Moscoviei

Despre legăturile spirituale dintre Cantemirești și Montesquieu nu s'a spus încă ultimul cuvânt. N. Iorga are meritul de a fi pus problema. Pentru istoricul – cu geniale intuiții care de atâtea ori s'a lăsat sedus de farmecul propriilor sale ipoteze, ce deveneau realități sub focul concentric al iluziei – moralistul francez s'ar fi inspirat în ale sale **Considérations sur les causes de la grandeur des Romains et de leur décadence** din opera istoricului moldovean: **Historia incrementorum atque decrementorum aulae othomanice. Dan Bădărău** are însă dreptate când respinge această teorie (**Filosofia lui Dimitrie Cantemir,** București, 1964, pp. 176–177), căci peste barierele cronologice nu se poate trece. Traducerea engleză a operei lui Cantemir a apărut în 1734, cea franceză în 1743, iar cea germană în 1745. Esseul filosofului francez a văzut însă lumina tiparului în 1734; gestația unei lucrări atât de coapte trebuie să fie anterioară. Mai mult, drumul principelui moldovean, devenit ambasador țarist, nu s'a încrucișat cu cel al moralistului în acea periodă pentruca noi să putem presupune un contact direct ori indirect cu manuscrisul (de tipăritură nu poate fi vorba) operei cantemirene. Misiunea lui Antioh la Londra se plasează între martie 1732 și septembrie 1738, iar Montesquieu s'a aflat în capitale britanică din 1729 până în 1731. Întâlnirea dintre cei doi bărbați avea să aibă loc la Paris unde primul s'a aflat în anii 1738–1744 iar celălalt între 1734 și 1748. Detaliile ne sunt de astă dată cunoscute. (M. Ehrhard, **Le prince Cantemir à Paris, 1738–1744. Un ambassadeur de Russie à la cour de Louis XV,** Paris, 1938).

Personal cred că, dacă este vorba de „influență" ea are o origine comună pe de-o parte în **Zeitgeist** (de câte ori, adoptând idei care plutesc „în aer", nenumărați autori se acuză reciproc de plagiat!), iar pe de alta în scrierile clasice pe care ambii istorici le cunoșteau. Mă gândesc în special la Leunclavius (citat de Cantemir în **Hronic**), filosof pătrunzător al căderii imperiului roman.

Aria contactului spiritual Cantemir-Montesquieu trebuie căutată aiurea. Iată părerea lui Robert Shakleton, exprimată în cea mai recentă monografie: **Montesquieu. A critical bibliography,** Oxford, 1961, p. 176: „Cea mai mare parte din informația lui Montesquien asupra Rusiei poate proveni din conversațiile avute cu A. Cantemir, poate chiar părerea că pe Mosocovit trebuie să-l jupoi că să-l faci să simtă". Iată deci deschis un drum de cercetare: originea documentării despre Rusia în opera moralistului De la Brède.

Butada amintită e din „Esprit des lois" XIV, 2: „Il faut écorcher un Moscovite pour lui donner du sentiment". Faptul că autorul notițelor despre Cantemirești (Ruși sadea) din „Marea enciclopedie sovietică" vol. 20 (ed. 2, 1953) pp. 28–29 va fi mortificat de rezultatul neașteptat e o dovadă în plus. Dostoievskian prin defliniție, când îl lovești peste bot, Rusul (ori rusofilul, căci identificarea psihică egalează legătura de sânge) sbiară și te teme. E ceeace spunea B. P. Hasdeu, referindu-se la acelasi pasaj, a cărui origine o ignora el, urmașul lui Dimitrie Cantemir". Iată un fragment din articolul **Papa dela Neva:** „Ar crede cineva că țăranii noștri au citit pe marele Francez de altădată, pe nemuritorul Montesquieu, care în Esprit des lois cartea XIV, capitolul 2, zice lămurit: „il faut écorcher un Moscovite pour lui donner du sentiment". – Muscalul nu simte până ce nu-l jupuiești de piele, și fiindcă noi nu-l jupuim, hărbărețul revenea mereu și a revenit mereu și acuma".

Considerațiile de mai sus apar întro'o lumină nouă după lectura unui studiu documentat al profesorului Grigore Nandriș: **L'influence italienne sur Antioche Cantemir,** Napoli, 1963, „Annali dell'Istituto universitario orientale, sezione slave". Eminentul savant arată cum principele moldovean s'a apropiat de reprezanții culturii italiene, extrem de numeroși la Londra. Cu ei a găsit repede un limbaj comun și o identitate de gusturi.

Acesta a fost Antioh Cantemir, funcționar țarist, italianist anti-muscal, care pentru a sublinia originea sa își pecetluia corespondența cu zimbrul Moldovei. În Rusia a căutat să introducă ceeace îi va lipsi totdeauna acestei țări nefericite cu sufletul schilod – secolul al XVIII-lea. Executând testamamentul părintelui său el a altoit geniul românesc pe gândirea occidentală. Timp de un secol și mai bine – până la Byron și Victor Hugo – orientalismul european se va hrăni din „Istoria" Cantemirului.

Bătrânul Constantin, mazâl scăpătat din Fălciu – energic dar neștiutor de carte ca și Justin din Bederiana – își luase într'o zi lumea în cap ca să-și caute norocul în armata leșească, în luptele împotriva Șvezilor . . .

E. LOZOVAN

Gaudeamus...

Alt gest de „indepedență": RSR se apucă să vorbească și șă cânte latinește. Se prevede o rubrică în „Contemporanul "ori „Gazeta literară": **in hac pagina latine loquimur.** Slavofilii nu vor muri de foame (mai știi cum se schimbă „linia"?), dar le-a venit rândul să mediteze, pensionați, asupra tăcerii.

Igitur, iată adaptarea cântecului studențesc:

Vivat Alma patria
Novus ordo rerum
Vivat proletaria
Vis quae regit omnia
Vivant et primores

Ați priceput? **Novus ordo rerum** traduce „noua orânduire de stat", **proletaria vis quae regit omnia** corespunde clișeului „proletariatui, forța conducătoare" iar **primores** nu sunt „zarzavaturi" (primeurs) ci „fruntași" în toate cele. Nu știu cine a confecționat aceste echivalențe. S'ar putea ca acad. Graur să nu fie străin de operație căci are multă experință în acest domeniu: în 1945 când studiam „Catilinarele" ne îndemna să traducem **Patres conscripti** prin „tovarăși senatori".

Cum nu vreau să rămân în urmă cu documentarea m'am informat răsfoind lexiconul lui Antonius Bacci: **ab epistulis pontificis max. ad principes.** Ediția mea, a III-a, e publicată în 1955, deci e demodată; nu conține terminologia ultimelor evenimente tehnice și politice. Cum se zice, cât mai virgilian, „cultul personalității" – **adulatio humanae personae more caucasico?** Dar „revoluție culturală" – **serica rerum perturbatio?** Dar „sputnik" – **velivolum russicum siderale?** Putem avea incredere în lingviștii Vaticanului care ne vor pune, sigur, la disposiție savuroase găselnițe. Ne sunt de lipsă acum când se deschid perspective diplomatice cu adevărat fără precedent.

Așa cum este, numitul lexicon poate fi utilizat. „URSS" sună simplu: **Foederatae communistarum Russiae Respublicae.** „Sovietul Suprem e doar" **Supremum consilium. „Kremlin"** e redat fără imaginație: **Urbis Moscuae arx.** „Marxismul" rămâne doar: **Carolii Marxii doctrina.** In „marxiști" – adică **sectatores Carolii Marxii** – adie o nuanță pejorativă, nepotrivită cu aceste vremi de „dialog". Fiindcă veni vorba: cum se zice „deschidere" – **porta aperta?** cu referință la Tertullian (**adversus Judeos** 7)? Pentru „troțkist, stalinist" – evident nicio greutate: adăogăm la numele propriu sufixul – **ista** și ne adăpostim sub autoritatea lui Optatus care, scriind împotriva ereziei Donatiștilor, și-a intilutat libelul" **De schismate Donatistarum.** Vom putea deci și noi imagina o carte intitulată: **De criminis Stalinistarum.** „Imperialism" se tălmăcește: **imperii libido,** sau **populos subjugandi libido.** Cum pentru „lacheu" avem la dispoziție expresia ciceroniană **servus a pedibus,** va fi un joc sa infierăm – **pollice verso – „crimele lacheilor imperialiști newyorkezi""** **scelera Novi Eboraci servorum a pedibus imperii propaganda cupi dissimorum.** Fiind vorba de **libida** aș fi curios să știu cum tacitizăm terminologia freudiană (exorcizată și de Kremlin și de Vatican). Fondatorul se poate incarna în **Sigismundus Gaudentius Vindobonensis.** Teoria sa poate deveni **scientia gaudentiana** (și nu **gaudens** pentru a nu se face confuzie cu „fröliche Wissenschaft" – țipătul lui Nietsche, cum zice profund **Vergilius Ierunca Lutetiae Parisiorum).**

Și pentrucă se spune că „Internațională" se chiamă **Communis nationibus hymnus,** hai să ne închipuim cum ar fi cântat Spartacus și Decebal (erou cinematografic) versurile lui Eugène Pottier:

Sculați voi oropsiți ai vieții
Voi osândiți la foame, sus!
Să fiarbă'n inimi răzvrătirea
Să'nceapă-al lumii vechi apus.
Azi nu sunteți nimic în lume
Luptați ca totul voi să fiți.

(în treacăt fie amintit – traducerea românească a utopicului imn o datorăm Basarabeanului Ion Buzdugan, fost secretar al Sfatului Țării și deputat de Bălți – decedat de curând în mizerie și uitare).

Surgite sclavi miserae vitae,
Damnati famis, sursum vos!
Seditione ardant corda
Occasus mundi nunc adest!
[. . .]
Hodie nihil habemini
Cras imperium habebitis!

Firește, strofa cu:

Sculați nu-i nicio mântuire
în regi, ciocoi și dumnezei

se va traduce:

Surgite, nulla spes salutis
in reges, servos et deos

dar nu se va cânta în prezența „misticilor" („la main tendue aux catholiques")! Concesie pentru concesie: nici aceștia din urmă nu vor aminti în prezența marxiștor despre teribilul **Syllabus.** Ar fi nedelicat.

Și acum, propunerile noastre: „Glasul patriei" să-și schimbe numele în **Vox patriae** iar „Radio Free Europe" în **Golos russkoj družby**. Astfel lucrurile vor fi la locul lor: latinitatea apărată la București, iar rusismul adorat la München și Paris. Cu alte cuvinte – pentru a ne exprima avant-gardist ca Ionesco – anti-secolul anti-lumii a început prin anti-vax.

E. L.

Ghicitoare

S'au publicat recent la București scrisorile adresate lui G. Ibrăileanu de către Paul Zarifopol, feciorul lui Pavlos Zariphopoulos și al Ecaterinei Giuliano, ginerele lui Nuhăm Katz, zis Dobrogeanu-Gherea și editorul lui Karagealis. Reiese că era foarte nevricos și că d-nia sa considera Universitatea din Iași drept „un viespar îngrozitor mulțumită idioției și șarlataniei naționaliste". Cu câțiva ani înainte un tânăr vizionar dăduse jos steagul roș de pe atelierele dela Nicolina...

Cinel, cinel – neavând nimic în comun cu neamul românesc care poate fi admiratorul său?

(exenofilul parizian)

Recuperarea principesei

Era de așteptat. După alți băutori de cocktailuri, și-a făcut apariția la ambasada RSR din Paris și Măria Sa Martha Bibeasca. O trecem deci pe tabletele colaboraționiștilor.

Scriitoarea snoabă, care nu semnează cel mai neînsemnat foileton fără să nu amintească, modest, de înrudirile sale apropiate și mai ales depărtate cu tot almanahul Gotha, s'a dus să soarbă șampania tovarășilor care i-au confiscat palatul dela Mogoșoaia. Ocazia era ieșirea pe piața Parisului a vulgarului roman al lui Eugen Barbu – „Groapa". Interviewul l-a luat Tudor Teodorescu-Braniște, supraviețuitor al presei din Sărindar – gunoi generos în care s'a desvoltat ciupercăraia înveninată a republicii. Domnițe, cuțitari și apași.

„Contemporanul" din 9 septembrie 1966 – care nu știe cum să pescuiască cât mai multe semnături „de dreapta" (ca cea a lui Pierre de Boisdeffre spre exemplu) – ne înștiințează că principesa populară are de gând să publice în „Revue archéologique de la France" scrisorile ce i-a adresat Vasile Pârvan. Să sperăm că tipărirea va servi memoria marelui savant și nu vanitatea destinatarei.

Ne e totuși teamă de un lucru: moaștele sfinților se înegresc de atingerea buzelor păcătoase.

> „... Nimeni nu mai poate crede acum că împărățiile vor putea face (ceva) pentru noi, ci numai revoluția generală. Cu riscul de a fi priviți ca anarhiști de cabinete, **trebue să arătăm că ele ne-au dovedit că nu mai putem aștepta nimic de la dânsele,** ci din revoluție numai ... Trebuie numai ca în lucrările noastre să punem dignitate, tact, măsură, **să ne mărginim a ne pregăti poporul, fără a căuta a ne trâmbița prin jurnalele străine înainte de vreme ..."**
>
> **NICOLAE BALCESCU**
>
> (Scrisoare adresată, din Paris, la 16 octombrie 1850 lui Ion Ghica)

Doi viteji zburători ardeleni.

(urmare din pag. 1)

La începutul lui aprilie 1940, am primit ordinul să ne deplasăm pe zonă, la nord de Lancrăm, între Sebeş şi Alba Iulia. Nici cu această ocazie, aparatele de radio, foarte proaste, n'au fost schimbate. Am primit în schimb câteva încărcătoare suplimentare pentru mitraliera din spate (turela), încărcătoare fabricate la Bucureşti, dar şi acestea de proastă calitate. Din pricina orelor de zbor şi a instrucţiei tehnice cu „Taica", nu prea aveam timp să ascultăm emisiunile de radio, aşa că nu eram la curent cu mersul evenimentelor.

Intr'o seară, pela orele 22, toate echipajele sunt convocate în cortul Comandorului Bătăcui. Nimeni nu ştia despre ce poate fi vorba. Când l-am văzut pe comandor cu privirea încruntată şi muşcându-şi buzele, am simţit cu toţii că avea să ne facă o comunicare importantă, gravă. Cu voce apăsată, Bătăcui ne-a spus atunci aceste cuvinte pe care niciodată nu voi putea să le uit:

„Dragi camarazi! Cu inima frântă de durere, trebue să vă anunţ să bolşevicii ne-au trimis un ultimat, potrivit căruia în 48 de ore suntem siliţi să evacuăm Basarabia, scumpa noastră Basarabie. Guvernul nostru a acceptat acest ultimat. Sper că această evacuare nu va fi pentru multă vreme. Am în acelaş timp ordin să-i întreb pe camarazii noştri basarabeni dacă vor să se reîntoarcă în Basarabia sau vor să rămână cu noi, cu fraţii lor. Fiecare este liber să decidă, în termen de 24 de ore."

Indreptându-şi apoi privirea spre mine, Comandorul Bătăcui îmi pune întrebarea:
„Busule, unde-ţi sunt părinţii?"
— Acolo, Domnule Comandor, în Basarabia. —
„Bine, mâine îmi dai răspunsul!"
— Nu-i nevoie să aştept până mâine, Domnule Comandor. Vă dau acum răspunsul. Rămân aici! —
Comandorul Bătăcui n'a spus nimic, dar i-am văzut o lacrimă, o singură lacrimă, curgându-i pe obraz. Apoi l-a întrebat pe Căpătosu:
„Căpătosule, tu ce faci,"
— Eu fac ca Busu! —
„Locotenent F.B.?"
— Eu nu-mi părăsesc echipajul, Domnule Comandor! —
Acum, pe obrazul Comandorului Bătăcui nu mai curgea o singură lacrimă, ci multe ... A scos batista, şi-a şters nasul, pentru a ne face pe noi să credem că nu plânge, şi, îndreptându-şi ţinuta, ne-a vorbit din nou:

> Lăsaţi-mă înainte de a termina această scrisoare să dau armatei române un drept tribut de laude. Armata română nu e o armată în sensul permanent al cuvântului; e o armată naţională, compusă din toate elementele sociale. In ziua de 11 septembrie ea a făcut datoria ei înaintea duşmanului cu nobleţe şi simplitate. Aceasta e o făgăduială pentru viitorul ei. S-o felicităm.
>
> Ziarul „La France" din Paris, numărul din 14 sept. 1877

„Fraţi români! Ţara noastră trece prin clipe de grea cumpănă. Toţi vor să-i sfârtece trupul: Ruşii bolşevici, Bulgarii şi Ungurii. Am mai înfruntat noi asemenea vremuri, dar am fost uniţi şi ne-am apărat cu arma. Dacă vom fi uniţi, vom birui şi de data aceasta. De astăzi înainte, voi Basarabenii sunteţi copiii mei. Voi face tot posibilul ca să vă simţiţi, aci în cadrul grupului, ca la voi acasă. Şi-acum la treabă! Locotentent Milea, Sublocotenent Urâtu, Busu, mâine dimineaţă la ora 4 plecaţi în misiune, fără nici un act asupra voastră."

Şi astfel, încă înainte de începerea ostilităţilor, am făcut prima mea misiune de recunoaştere (foto), până deasupra Budapestei. Rezultatul a fost concludent. Concentrări de maşini, tancuri şi trupe pe toate şoselele către graniţa noastră. Temerile Comandorului Bătăcui se adevereau. După Basarabia, ni se pregătea altă lovitură ...

Misiuni asemănătoare, am executat de-atunci aproape în fiecare zi, chiar şi după ce ne-am stabilit baza la Reghinul Săsesc. Dar tot într'o seară, am primit ordinul să plecăm din Reghinul Săsesc şi să ne instalăm din nou la Lancrăm. Ardealul de Nord era cedat. Clujul, baza Flotilei de Gardă, intra în stăpânire ungurească. Flotila de Gardă se refugiază la Craiova, unde i-a fiinţă Flotila III-a de Bombardament. Echipajele grupului nostru se compun acum aproape numai din refugiaţi din teritoriile cedate, cei din Ardealul de Nord fiind

Penultima misiune la Odessa (15 octombrie 1941)
Busu cu Lt. av. F. B.

mult mai numeroşi decât noi Basarabenii, dar şi unii şi alţii mai decişi ca oricând la revanşă.

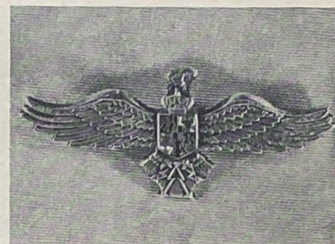
Impreună cu Lt. F. B. si Lt. T. N., în aprilie 1941 sunt trimis cu ordin de misiune la Ministerul Aerului şi Marinei, unde ni se spune să ne pregătim pentru a pleca la 1 mai la Brandis, lângă Leipzig, pentru specializare la o şcoală de zbor fără vizibilitate, şcoală care la noi nu exista încă. Odată cu aceasta mi s-a dat gradul de Submaistru Clasa II-a. Inafară de echipamentul militar, am primit şi haine civile. Ajunşi la Brandis, am găsit acolo o sumă de camarazi din alte flotile. Munceam foarte mult la şcoală dela Brandis, dar instructorii germani se purtau faţă de noi cât se poate de bine. Când instrucţia noastră era pe terminate şi ne pregăteam să plecăm pentru trageri şi bombardament la Tutow, la Marea Baltica, ne veni vestea cea mare şi mult aşteptată: alături de Germania, România intrase în război împotriva Bolşevicilor. Nimeni nu poate descrie entuziasmul de care am fost cuprinşi atunci.

A doua zi însă, o altă veste ne cutremura. La izbucnirea ostilităţilor, **primul zburător român care a plecat în misiune a fost Locotenentul Comandor Bătăcui Cornel, având în echipaj pe Sublocotenentul Urâtu Nicolae şi pe Submaistrul Cl. II-a Căruntu Ion, toţi trei Ardeleni. Avionul lor a fost doborît în apropiere de Bulgărica, în Basarabia. Ei sunt primii zburători români căzuţi în sfântul război pentru apărarea pământului nostru şi pentru dăinuirea neamului.**

Indată după sosirea noastră la Tutow, ne-am prezentant la Comandamentul german al Centrului, cerând să ni se anuleze stagiul şi să fim trimişi în ţară, pentru a putea participa la luptă. Cererea noastră a fost aprobată. Intr'o dimineaţă debarcam la Bucureşti, ne prezentam, pentru raport, la Ministerul Aerului şi eram trimişi apoi la unitaţi. Unitatea mea, Escadrila 1-a Recunoaştere se afla atunci la Nord de Focşani. La ora 11 eram acolo, iar la 13,30, în aceiaşi zi, deasupra Odessei, făcând echipaj cu Lt. F. B. şi Slt. Popescu Nicolae. La a şasea misiune, echipajul nostru dobora primul avion bolşevic. La scurt interval, doboram alte două avioane, în contul nostru trecându-se şi două doborîri probabile. Când am fost retraşi de pe front, echipajul nostru executase peste 100 de misiuni, doborîse 3 avioane în mod sigur şi alte 2 probabil, scunfundase trei vase, descoperise un tren blindat şi aerodromul din apropiere de fabrica de cărămizi din Odessa, distrusese gările dela Tiraspol, Grigoriopol, Razdelnaia şi Dalnik şi executase misiuni la Simferopol, Melitopol şi dincolo de Marea de Azov.

Cât priveşte Escadrila 1-a Recunoaştere, din care a făcut parte echipajul nostru, bilanţul ei pentru aceasta primă parte a campaniei este următorul:

Escadrila 1-a Recunoaştere a pierdut 2 avioane şi 2 echipaje. In cca 800 ore de zbor, **această escadrilă a doborît 10 avioane inamice, a scunfundat 12 vase de mare, a distrus peste 50 de gări şi tot atâtea trenuri, a distrus aproape total o baterie de artilerie la Est de Dalnik şi a mitraliat necontenit poziţiile sovietice din jurul Odessei.** Echipajele escadrilei au fost în permanentă întrecere şi pentru a descrie toate faptele lor de arme mi-ar trebui sute de pagini.

Insigna de radio-telegrafist de bord a Aviaţiei române.

In noembrie 1941, ne reînt^rceam la Craiova, pentru a ne reface forţele şi materialul uzat. Aveam conştiinţa că ne făcusem datoria, că urmasem exemplul Locotentului Comandor Bătăcui Cornel şi că răzbunasem moartea acestui temerar comandant de grup, cel dintâi pilot român căzut în Cruciada împotriva Comunismului.

(continuare în numărul viitor)

Cazul Lugojanu

In primăvara anului 1959 a început să se vorbească la Bucureşti că mai multi miliţieni ar fi fost ucişi de necunoscuţi că alţi miliţieni au fost dezarmaţi, tot de necunoscuţi. Zvonul acesta a căpătat o confirmare prin întărirea patrulelor de miliţieni, cu deosebire în timpul nopţii şi prin faptul ca aceşti politişti ai regimului abia mai puteau să ascundâ panica de care erau cuprinşi.

In ciuda tuturor măsurilor de precauţiune, alţi miliţieni au fost ucişi sau dezarmaţi. Cei somaţi să predea armele, dacă făceau acest lucru de bună voie scăpau cu viaţa ...

Intr'o noapte din luna iulie 1959, puţin după miezul nopţii, în piaţa Sfântul Ştefan din cartierul Popa Soare-Călăraşi au răsunat împuşcături şi s'au auzit strigăte de ajutor. In apropiere, anume în Calea Călăraşi, se afla o bodegă care la ora aceea, trăsese obloanele, dar al cărui personal se mai afla încă în local. Responsabilul si doi chelneri au alergat în directia de unde răsunaseră împuşcăturile. Un miliţian fusese ucis în piaţa Sfântul Ştefan, iar un altul, deşi rănit, ţinea cu toată puterea pe un tânăr de un picior. Tânărul acesta ar fi reuşit să scape, dacă nu şi-ar fi făcut apariţia numeroşi miliţieni care alergaseră din toate părţile la strigătele de ajutor.

A doua zi, întregul cartier ştia că tânărul care fusese arestat în piaţa Sfântul Ştefan făcea parte dintr'un grup de tineri ai căror părinţi se aflau în puşcăriile comuniste şi că şeful grupului era fiul fostului ministru Ion Lugojanu. Zvonul care circula în cartier mi-a fost confirmat de persoane care ocupau posturi destul de importante în administraţia M.A.I.

Cu destul de multă greutate, o astfel de persoană mi-a procurat o invitaţie care-mi da dreptul să asist la procesul acestor tineri. Ei au fost judecaţi de un tribunal militar care-şi avea sediul pe vremea aceea în încăperile fostei Curţi de Casaţie.

In boxa acuzaţiilor erau unsprezece băeţi şi cinci fete. Cel mai în vârstă era Lugojanu care abia împlinise 20 de ani, cel mai tânăr fiind un băiat de 15 ani, un copil de sclipitoare inteligenţă.

In cursul interogatorului, Lugojanu a declarat la un moment dat următoarele: „Cu o lună de zile înainte de a începe această acţiune ..." Bătând cu pumnul în masă, procurorul a replicat, spumegând de mânie: „Crimă odioasă, criminalule!" Fără să se intimideze, Lugojanu a continuat foarte calm: „ ... Cu o lună de zile înainte de a începe **această acţiune,** am primit înştiinţare dela închisoarea Aiud că tatăl meu murise, fără nici un fel de indicaţie asupra datei şi cauzei decesului. Am vrut s'o cruţ pe mama, bolnavă de inimă, de asemenea veste. Am ascuns înştiinţarea în pod, **iar eu am jurat să mă răzbun pe asupritorii care ne-au distrus, care mi-au ucis tatăl nevinovat şi care mi-au interzis să studiez şi să-mi fac o carieră.** Mi-am făcut un pistol de lemn, l-am vopsit cu negru şi l-am lăcuit. Inarmat cu acest pistol de lemn, am somat într'o noapte pe un miliţian să ridice mâinile în sus. I-am luat in felul acesta pistolul lui şi am intrat în posesia unei arme veritabile. Cu pistolul acesta, am dezarmat 8 miliţieni, iar pe alţi şase, care au încercat să-mi opună rezistenţă i-am ucis. **Pentru mine, prin haina ce o purtau, aceşti miliţieni erau uneltele călăilor neamului, ai acelora care ne-au zdrobit viaţa şi viitorul ..."**

Doar la o singură acţiune de dezarmare, Lugojanu fusese ajutat de unul din cei 16 care se aflau în boxă, un băiat de 18 ani. In toate celelalte cazuri, acţionase singur. In cursul procesului, el a recunoscut că avea de gând să organizeze un grup înarmat care să lupte împotriva dictaturii comuniste din ţară. In acest scop îşu procura pistoalele pe care le depozita în podul casei din strada Stirbey Vodă. Doar prietenul care-l ajutase la dezarmarea unui miliţian era la curent cu aceste planuri. Lugojanu, împreună cu acest prieten, au fost condamnaţi la moarte. Au fost executati prin împuşcare. Pentru ceilalţi acuzaţi, **care nu aveau altă vină decât aceea de a fi fost prieteni cu primii doi, au fost pronunţate pedepse dela 15 la 25 de ani de închisoare.** In afară de acei care au asistat la proces, foarte puţini la număr şi în majoritate aleşi pe sprînceană, despre verdictul acesta nimeni n'a aflat niciodată nimic, el fiind poate unul dintre cele mai zguduitoare capitole ale încercării tragice prin care trece astăzi neamul românesc.

N. I. NISIPEANU

N. N. Familia Lugojanu este originară die Teiuş, judeţul Alba.

Venit din Ardeal la mijlocul secolului trecut, străbunicul tânărului executat de comunişti a fost profesor de istorie la Liceul „Carol I" din Craiova, iar bunicul său, Octavian Lugojanu, a fost profesor la Liceul „Sfântul Sava" şi la Seminarul „Nifon Mitropolitul", colaborator la „Convorbiri Literare" şi la alte publicaţii, autorul unor studii şi cercetări istorice, deputat şi ajutor de primar al Capitalei. Fiul acestuia din urmă şi tatăl eroului. Ionel Lugojanu, născut la 5 noembrie 1890, doctor în drept dela Paris, a fost membru al Partidului Naţional-Ţărănesc şi apropiat colaborator al lui Iuliu Maniu. Subsecretar de Stat la Preşedinţia Consiliului dela 16 noembrie 1928 până la 7 iunie 1930, Ionel Lugojanu a fost apoi ministru al Instrucţiunei Publice şi ministru de Industrie şi Comerţ, pentru a fi numit, în iune 1933, ministru plenipotenţiar şi trimis extraordinar la Quirinal, stând timp de 4 ani în acest post. Din decembrie 1937 şi până la catastrofa din august 1944, Ionel Lugojanu a fost codirector al ziarului „Universul", cel mai mare cotidian românesc.

◆ **„Liberalizare“.** — Un muncitor zugrav care, în cadrul unei echipe mai mari, executase unele lucrări de înfrumuțesare la vilele potentaților regimului, în Parcul Jianu din Capitală, a povestit apoi, la un pahar de vin, cum arată locuințele conducătorilor din repubica socialistă. In expunera sa, bietul zugrav a făcut remarca: „Să vedeți, mă fraților, cum locuiesc **ştabil:** case ca'n povești, cu marmoră adusă din Italia.“ Atât și nimic mai mult! Arestat și tradus în fața unui tribunal raional din București, zugravul acesta a fost condamnat la **cinci ani închisoare,** fără aplicarea articolului 129 din Codul penal, potrivit căruia infractorii în stare de ebrietate beneficiază de circumstanțe atenuante. Dealtfel regimul intenționează acum să modifice acest articol 129, astfel ca pe viitor celor care își varsă focul, la un pahar de vin sau de țuică, să li se aplice circumstanțe agravante. Judecătorul **T. Rosner** dela Tribunalul raional „1 Mai“, care sugererează această modificare, este de părere că ea ar asigura legii rolul de prevenire a infracțiunii.

◆ **Naționalistul Ceaușescu“.** — In ziua de 20 februarie 1967, în fostul palat al Adunării Deputaților din Dealul Mitropoliei, au fost convocați delegații „Uniunii Asociațiilor Studenților din RSR“, mai puțin de 500 la număr, pentru a asculta cuvântarea secretarului-general al partidului și a primi directive. Nicolae Ceaușescu, din ce în ce mai rotofei, plecând dela constatarea că studenții sunt reticenți față de învățătura marxistă, a rostit următoarea frază:

„Trebue să avem în vedere că, sub diferite forme, **concepții înapoiate, unele venite din afară,** își mai găsesc teren de manifestare în țara noastră, inclusiv în rîndul unor studenți. De aceea, este necesar ca organizațiile de partid și de tineret să desfășoare o largă activitate politico-educativă **de combatare a ideilor și conceptiilor retrograde: ele trebuie să pună în centrul preocupărilor educarea studentilor în spiritul marxism-leninismului,** al patriotismului socialist, al solidarității internaționale cu lupta **forțelor progresiste ale epocii noastre pentru cauza socialismului . . .“**

De data aceasta Ceaușescu n'a mai vorbit de „Moldova toată“ și nici de „moștenirea dela Ștefan cel Mare“, ci a repetat prea cunoscute hleaburi din broșurile pentru uzul agitatorilor de partid. Aluzia la „concepțiile înapoiate **venite din afară**“ este totuși interesantă. Dealtfel, tot ce spune și tot ce declară Ceaușescu este confecționat de alții.

El citește doar ce i se dă să citească. Discursurile și declarațiile, până la ultima virgulă, sunt opera unui colectiv, în cadrul căruia Paul Niculescu-Mizil are un mare rol, colectiv care lucrează conform metodei preconizate de Lenin în vederea atingerii unui obiectiv, sau unei serii de obiective. În jargonul comunist, metoda aceasta se chiamă **tactica alternativă,** adică posibilitatea de a schimba tactica în raport cu situatia și cu timpul. Dela prima lor încercare de revoluție, în 1905 în Rusia și până în ziua de astăzi, comuniștii au aplicat în sute și sute de împrejurări tactica alternativă, această tactică dându-le posibilitatea să cucerească poziție după pozitie. In judecarea situației din țară, la ora actuală, trebue să se mai țină seama și de alt fapt. Stăpânii de astăzi ai țării sunt în realitate niște despoți care se cramponează pe putere, știind prea bine că sunt detestați de popor și că nu se pot menține decât tot cu sprijinul acelora dela care au obținut puterea, adică cu sprijinul Rușilor.

Or fi având ei diferende cu Rușii și cu alții din „lagărul socialist“, or fi ei doritori să aibă relații cât mai bune cu unele puteri occidentale, pentru a putea obține convenții economice avantajoase și pentru a putea realiza „industrializarea“, în multe ramuri total falimentară (după cum se va vedea mai jos), dar de girul sovietic au totuși nevoie. Altfel, la prima suflare de vânt, se păbușesc. Din acest motiv, despoții dela București folosesc tactica alternativă față de toată lumea: față de Ruși, invocând mereu dorința lor arzătoare de a restabili **unitatea comunista**, față de toate puterile occidentale, jucând pe o întreagă gamă de aparențe și față de poporul român, căruia îi oferă manifestații spectaculare, îmbrăcând activiști de partid în luptători daci și în legionari romani, obligându-l pe Ceaușescu să se urce pe meterezele cetății dela Suceava și să citească discursuri naționaliste. Cei din țară știu că alt șef communist, cu mult înainte de Ceaușescu, avusese curajul să declare că este mai întâi român și apoi communist. Pentru această declarație, Lucrețiu Pătrășcanu a fost împușcat. Logic ar fi ca el să fie acum reabilitat. Dar totuși nu este reabilitat. Lucrețiu Pătrășcanu vorbise spontan și sincer, fără autorizația colectivului de conducere. Dacă ar fi citit o declarație fabricată, pe linia de tactică alternativă, nu ar fi fost împușcat. Cu autorizația colectivului de conducere, Ceaușescu poate face cele mai năstrușnice declarații. Asta-i deosebirea! Cei din țară cunosc jocul acesta și deaceea sunt cât se poate de sceptici fată de declarațiile lui Ceaușescu. Mai bine zis, nu cred absolut nimic.

◆ **Sărbătorirea în România a semicentenarului revoluției bolșevice.** — Intreaga presă reseristă a publicat, în edițiile de vineri 31 martie 1967, o hotărîre a „Ceceului“ pentru sărbătorirea în România a semicentenarului revoluției bolșevice din octombrie 1917. După o foarte lungă introducere și ditirambice incursiuni în trecutul rusesc, hotărîrea aceasta se termină în felul următor:

„In prezent, între popoarele român și sovietic, între țările noastre, se lărgesc legăturile trainice de prietenie, de colaborare tovărășească în domeniul politic, economic, tehnico-științific, cultural. Se extind relațiile frățești dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. Dezvoltarea acestor legături, bazate pe ideologia marxism-leninismului și internationalismului socialist, pe comunitatea de orinduire și de țeluri, pe principiile independenței, egalitătii în drepturi, ale stimei și respectului reciproc corespunde intereselor popoarelor noastre, ale unității țărilor socialiste, intereselor păcii și proresului omenirii pe calea civilizației.

In legătură cu aniversarea semicentenarului Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, Comitetul Central al Partidului Comunist Român hotărăște ca organizatiile de partid să organizeze ample acțiuni și manifestări consacrate acestui eveniment.

Se va desfăsura o largă activitate de propagandă privind însemnătatea internațională a Revoluției din Octombrie și influența ei asupra mișcării revoluționare din Româna și din întreaga lume, manifestările de solidaritate ale proletariatului și oamenilor muncii din țara noastră față de revoluția socialistă, relațiile de prietenie frățească dintre poporul român și poporul sovietic.

În întreaga țară vor avea loc adunări festive consacrate semicentenarului Revoluției din Octombrie.

În cluburi, cămine culturale, case de cultură, școli și universități, în unități, la casele prieteniei româno-sovietice se vor organiza expuneri, manifestări cultural-artistice, seri literare, gale de filme și alte acțiuni culturale.

În cinstea acestei aniversări vor fi organizate sesiuni de comunicări științifice și simpozîoane.

Se vor edita lucrări bibliografice, documente, amintiri, studii despre Revoluția din Octombrie și acțiunile de solidaritate ale poporului român.

Presa centrală și locală, radioul și televiziunea vor publica și transmite materiale și programe consacrate sărbătoririi Revoluției din Octombrie.

În perioada aniversării revolutiei, la București va fi organizată o expozitie industrială a Uniunii Sovietice, care va oglindi succesele economiei, științei și tehnicii sovietice.

Repertoriile teatrelor și formațiilor muzicale vor cuprinde piese de teatru și lucrări muzicale din creația românească și sovietică. Se va deschide la București o expoziție de artă plastică sovietică, vor fi organizate turnee ale unor formațiuni teatrale, muzicale și ale unor artiști sovietici.

Reprezentanți ai organizațiilor de masă și obștești, oameni de știință, cultură și artă vor participa la manifestări organizate în Uniunea Sovietică cu prilejul aniversării.

Sărbătorirea semicentenarului Marii Revoluții Socialiste din Octombrie în țara noastră are loc în condițiile cînd întregul popor muncește cu elan pentru înfăptuirea hotărîrilor Congresului al IX-lea al partidului, pentru asigurarea progresului multilateral al țării, aducîndu-și astfel contribuția la dezvoltarea sistemului socialist mondial, la întărirea forțelor socialismului și păcii în întreaga lume.

Aniversarea Marelui Octombrie în România va marca un nou pas în dezvoltarea legăturilor de prietenie frățească și colaborare multilaterală dintre popoarele român și sovietic, dintre Republica Socialistă România și Uniunea Sovietică, dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. În același timp ea va constitui un prilej de manifestare a solidarității poporului român și a Partidului Comunist Român cu lupta țărilor socialiste, a clasei muncitoare, a mișcării de eliberare natională, a popoarelor din întreaga lume, a partidelor comuniste și muncitorești, pentru viață mai bună, democrație, independență națională, pentru trimful cauzei socialismului și păcii.“

Autorii acestui text, aceiași și nu alții, spuneau prin aprilie/mai 1964, anume îm adunările convocate specialși în fața personanului celor mai importante instituții și întreprinderi din țară: „Rușii ne-au jefuit, tovarăși! Ne-au luat tot perolul și ne-au dat în schimb biletele în care ne înjurau de mamă . . .“

După mai puțin de trei ani, limbajul este altul. Iată ce înseamnă tactica alternativă.

◆ **Demiterea lui Alexandru Voitinovici** din funcția de președinte al Tribunalului Suprem a provocat o vie satisfacție în rândurile populației din țară. Obscur magistrat sub trecutul regim, Voitinovici s'a transformat în unealtă docilă a satrapilor comuniști, devenind unul din cei mai odioși călăi ai neamului românesc. De numele acestui netrebnic sunt legate toate procesele spectaculare la sfârșitul cărora au fost pronunțate odioase sentințe: Ion Antonescu, Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Lucrețiu Pătrășcanu etc. Alexandru Voitinovici este unul din principalii responsabili a modului sălbatec cum au fost evacuați din propriile lor locuințe zeci de mii de oameni al căror nume figura pe listele întocmite de Securitate și care au fost deportați, peste noapte, în Bărăgan și în Balta Dunării. In acțiunile deslănțuite împotriva partizanilor anticomuniști, **Voitinovici a dat ordinul ca anumiți partizani capturați, cu deosebire foști ofițeri și subofițeri** (Colonel Arsenescu, Plut. Major Lungana și mulți alții), **să fie executați pe loc, fără judecată.** Cadavrele celor executați în felul acesta au fost transportate la Institutul Medico Legal unde, tot din ordinul lui Voitinovici, medicul legist a fost silit să semneze certificate de deces, cu mențiunea **mort de moarte prezumtivă.** In ultimii ani, acest faimos tiran își descoperise vocația de scriitor. Folosind dosarele de anchetă și însemnările lui Avram Bunaciu, colaborator principal în toate ticăloșiile, Voitinovici a scris o serie de romane de aventuri, sub pseudonimul Alex. Voitin.

◆ **Almanahul Ramuri 1967.** — Editat de comitetul pentru cultură și artă al regiunii Oltenia, acest almanah conține 240 de pagini, din care 20 ar avea pretenția să fie pagini hazlii. Mai toate „glumele“ sunt de prost gust sau de categoria „chișcă-mă Frusino.“ In ciuda unor falsificări grosolane și a interpretărilor marxiste, multe texte pot fi totuși acceptate, unele din ele fiind chiar interesante. Printre acestea din urmă: Mânăstirile Olteniei de Ion Donat, Orașul de sub trandafiri (cetatea Romula din apropiere de Caracal) de D. Mihai, Descoperiri la Sarmisegetuza de Ion Horațiu Crișan etc. Am citit deasemenea cu plăcere rândurile pe care le scrie despre Ecaterina Teodoroiu domnul general Marin Manafu. Ne bucură să-l știm sănătos și animat de aceleași sentimente față de neam, ca odinioară. Din păcate însă Intreprinderea poligrafică „Oltenia“, care a editat acest almanah, nu se poate deloc mândri cu asemenea realizare, cu atât mai mult cu cât, pe vremea regimului „burghezo-moșieresc“, aceiași întreprindere era una dintre cele mai bune din țară, fiind înzestrată încă de prin anii 1934/35 cu cele mai moderne mașini tipografice și instalații de zincografie. Sub raportul tehnic, almanahul cu pricina este o catastrofă. Și ne mirăm foarte mult cum „prezentatorul grafic“, domnul C. Popescu, a avut curajul să trimită exemplare din acest almanah în țări occidentale și încă cu dedicația „omagiu din partea Olteniei.“ Prin bibliotecile apusene se vor mai găsi poate colecții din revista „Ramuri“. Cercetătorii vor avea astfel ocazia să facă comparația. Cu 30 de ani în urmă, revista „Ramuri“ putea rivaliza cu orice revistă occidentală. Astăzi, în republica socialistă, „Ramuri“ scoate un almanah ale cărui ilustrațiuni sunt imposibil de descifrat, din pricina clișeelor prost executate și a cernelii de mizerabilă calitate. Păcat de hârtie!

◇ **Iconari și jugănari.** — După cum se știe, în februarie/martie 1907, din pricina abuzurilor arendașilor și administratorilor de moșii, în bună parte străini de neam, dar și din pricina procedeelor condamnabile ale unor boieri inconștienți, au avut loc în toată țara răscoale țărănești. Înarmați cu furci și cu coase, țăranii au atacat conacurilor, le-au devastat, au dat foc la hambare și au ucis o sumă de arendași și de vechili. Răscoala a fost înabușită sângeros, câteva sate fiind distruse cu tunul. Au fost 11.000 de morți . . . Uitând că dorința de căpetenie a țărănimei române fusese exprimată atunci în cererea **„Vrem pământ“,** stăpânii de astăzi ai țării, care i-au deposedat pe țărani de pământ transformându-i în robi ai planificatorilor și ai responsabililor de raion, au comemorat cei 30 de ani dela această mare tragedie, acordându-i bine înțeles o interpretare marxist-leninistă. In reuniuni, articole de presă și în emisiuni de radio au fost evocate anumite momente și a fost subliniat rolul socialiștilor în această răscoală, precum și aportul intelectualilor dela sate, al studenților și chiar al elevilor de liceu. Foarte bine! Intreaga intelectualitate **naționalistă** a susținut atunci dreptele revendicări ale țărănimei exploatate de latifundiari cosmopoliți și de arendași alogeni. Nimeni nu a vorbit însă și nu a scris nimic despre iconari și despre jugănari, personagii care au fost principalii instigatori la excese și la crime. Atât iconarii, cât și jugănarii au fost agenți ruși, trimiși anume în țară pentru a provoca turburări care să degenereze într'o revoluție generală. Ca umare, Rusia ar fi declarat că este amenințată la frontieră și ar fi intervenit cu trupe de ocupație, așa cum procedase de nenumărate ori în trecut. Iconarii au cutreerat satele moldovene, vânzând icoane ortodoxe. Toți erau în posesia unor scrisori de recomandație semnate de episcopi și de mitropoliți ruși. Jugănarii, tot muscali, erau specializați în castrarea harmăsarilor și a taurilor. In localitățile unde fusese semnalată prezența acestor iconari și jugănari, dar numai acolo, au fost săvârșite crime și acte de vandalism. Așa a fost și la Flămânzi, în județul Botoșani, cel dintâi sat care s'a răsculat. Când liniștea a fost restabilită, iconarii și jugănarii dispăruseră. In arhiva prefecturilor și la parchetele respective, până în 1944, se mai păstrau încă rapoartele și dosarele privitoare la rolul de instigatori la răscoală al iconarilor și jugănarilor. Ar fi interesant de știut unde au ajuns aceste dosare, după ce stăpânirea comunistă a procedat la „centralizarea“ arhivelor.

◆ **Libertate religioasă în sens unic.** Potrivit unui ordin al Direcției Generale a Miliției, convoiurile funebre pe căile publice sunt interzise, sub pretextul că ele împiedică circulația normală a autovehiculelor. La înmormântare cu alai nu au dreptul decât vârfurile de partid. La Iași și în alte orașe din Moldova, dispoziția cu pricina cunoaște totuși derogări. Acolo, anumite convoiuri funebre sunt tolerate pe căile publice. Acest privilegiu este acordat doar membrilor cultului mozaic, cu justificarea că „așa cere legea lor.“

◇ **Comandorul aviator Ion Fătulescu** a încetat din viață în ziua de 24 aprilie 1967, la București.

◆ **Vasul mineralier „Anina“,** cel de-al doilea mineralier de 12 500 tone construit în Șantierele navale din Galați, a fost lansat la apă în ziua de 25 aprilie 1967. Ținând seama că, până acum, în România nu au fost construite vase de atât de mare tonaj, constructorii de nave gălățeni sunt demni de felicitat. Ei au așezat dealtfel pe cale ce de al treilea mineralier de 12 500 tone, precum și încă două cargouri de 4500 tone.

◇ **„Date importante — 1967“.** — Instalat în Piața Scînteii nr. 1, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă este un organ al conducerii centrale, instanță supremă în treburile culturale. Acest comitet stabilește și „datele importante“ dela an la an, potrivit directivelor Comitetului Central al Partidului Comunist. Instituțiile de învățământ, de toate gradele, întreprinderile și colectivele, de toate genurile, unitățile militare etc își stabilesc programul de comemorări după acest tabel al „datelor importante“, tabel întocmit de susnumitul comitet de stat. In 1967 se împlinesc 90 de ani dela căderea Plevnei și 50 de ani dela luptele dela Mărăști, Oituz și Târgul Ocna. Pentru Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă aceste date nu sunt date importante. Românii sunt în schimb obligați să comemoreze 110 ani de la moartea compozitorului rus Glinka, 130 de ani de la moartea lui Pușkin, 115 ani de la moartea lui Gogol, 50 de ani de la răsturnarea regimului țarist, ziua de naștere a lui Lenin, ziua de naștere a lui Karl Marx, 90 de ani de la apariția ziarului „Socialistul“, 2 ani de la lucrările celui de al 9-lea congres al P.C.R., 100 de ani de la apariția primului volum al „Capitalului“ lui Marx, 30 de ani de la moartea lui Alexandru Sahia, 65 de ani de la moartea lui Emile Zola, 147 de ani de la nașterea lui Engels și 170 de ani de la nașterea lui Heine. După cum se vede, între „cursul naționalist“ și „datele importante“ legătură nu prea este.

◆ **Cauzele situației falimentare a industriei chimice.** — Am avea nevoie de sute de pagini de ziar pentru a putea prezenta situația catastrofală a mai tuturor întreprinderilor chimice, chiar și a acelor întreprinderi care, fotografiate în fel și chip, sunt mereu prezentate ca mari realizări ale regimului. In realitate, la fiecare „plenară“ și la fiecare conferință a responsabililor din sectorul industriei chimice nu se vorbește decât despre lipsuri, deficiențe, enormele pierderi și proasta calitate a produselor acestei industrii. Principalele cauze ale acestei stări de fapt ar fi trei la număr.

1. Pentru achiziționarea utilajelor au fost trimise în străinătate comisii alcătuite din oameni de partid, lipsiți de competență, dar amatori de învârteli. Mulți din aceștia, prieteni ai fostului ministru Mișu Florescu (Herșcovici), de aceiași origină etnică ca și el, au cumpărat utilaje noi într'adevăr, **dar de tip vechi.** Pentru treaba asta, membrii acestor comisii tehnico-comerciale au încasat comisioane grase. Sumele respective au fost depuse la bănci elvețiene, în speranța că aceste sume vor putea fi ridicate când depunătorii se vor stabili într'o țară occidentală, după ce vor fi poposit în prealabil la Viena sau într'o localitate palestiniană. Spre ghinionul lor, au fost descoperiți la timp, înhățați și condamnați la pedepse foarte grele, unii din ei chiar la moarte, fără să fie totuși executați. Datorită acestor indivizi, industria noastră chimică dispune astăzi de uitilaj de fabricație recentă, dar de tip învechit care este departe de a corespunde cerințelor.

2. Inginerii și tehnicienii care au început să lucreze cu aceste utilaje nu le-au cunoscut, n'au avut și nu au experiența necesară procesului de fabricație și n'au făcut stagiul de perfecționare în ramura respectiva. Din acest motiv și datorită materiei prime care, la rândul ei, provine de la întreprinderi având aceleași deficiențe, produsele sunt de proastă calitate.

3. Proasta salarizare are drept consecință lipsa de interes. Cu deosebire muncitorii au devenit apatici și indiferenți.

La ora actuală, produsele combinatului de cauciuc sintetic de la Onești, cele de la combinatul din Borzești, de la fabricile din Roznov și din Turda nu pot fi vândute în străinătate, ele fiind îngrămădite în depozite, așteptând să fie desfăcute pe piața internă.

In ultimul timp au fost luate o serie de măsuri de îndreptare: au fost schimbați o serie de directori, înlocuitorii lor fiind ingineri cu temeinică pregătire, au început să fie distribuite prime de calitate și, au fost ridicate oarecum salariile. Pentru produse necorespunzătoare se aplică pedeapsa reținerilor din salariu. In ciuda acestor măsuri, îmbunătățirile realizate sunt totuși de redusă proporție.

◆ **Combinatul de îngrășăminte azotoase din Tg. Mureș** urmează să-și dubleze producția până la începutul anului 1968. In acest scop, trebue să fie puse în funcțiune trei noi fabrici, anume o fabrică de amoniac, una de azotat de amoniu și una de acid azotic. Lucrările de montaj ale acestor fabrici sunt însă departe de a se găsi în stadiul stabilit de plan, ziarul „România Liberă“ din 6 aprilie 1967 publicând, în legătură cu această „scadență“, un articol foarte concludent. Iată câteva pasagii: „In primul trimestru **planul de investiții n-a fost realizat decât în proporție de 11 la sută . .** Această situație se conturase încă din decembrie, anul trecut, dar în cele trei luni care s-au scurs în loc să se redreseze, **ea s-a înrăutățit.**

(urmare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

Cauzele, după cum ne informează inginerul şef Horia Petra, **sînt multiple.** Cea mai gravă perturbare, este pricinuită **de totala lipsă de disciplină** de care dau dovadă uzinele „Griviţa Roşie" şi „Vulcan" din Capitală, furnisori ai marelui şantier, în livrarea unor însemnate cantităţi de construcţii metalice şi utilaje. Numai „Griviţa Roşie" a rămas în restanţă, în actualul trimestru, cu peste 10 tone de construcţii metalice, **iar la utilaje rămânerile în urmă sînt de ordinul sutelor de tone.** Nerespectarea contractelor este dublată şi de desconsiderarea unui principiu elementar — livrarea utilajelor în ordinea montării lor." Cu alte cuvinte, piesele care urmau să fie livrate la urmă, au fost livrate mai întâi şi invers. De aci: ruginirea pieselor, în urma depozitării lor sub cerul liber, rătăcirea şi dispariţia lor, după cum se va vedea mai jos. Ca urmare a situaţiei dela combinatul din Tg. Mures, tot „România Liberă" ne spune că o serie de explicaţii au avut loc, adevărată polemică la nivelul conducerilor de întreprinderi, la această polemică participând inginerul Mihai Martinescu, adjunct al ministrului construcţiilor de maşini, ing. Jean Beiu, director general al uzinelor „Griviţa Roşie", conducerea întreprinderii „Metalimport" etc. Interesant ni se pare răspunsul inginerului Jean Beiu, anume în legătură cu dispariţia a 10 tone de construcţii metalice: „Deşi noi am şi încasat banii pe ele s-ar putea să fi rămas în depozitul nostru de produse finite, **după cum nu este exclus să se fi rătăcit chiar pe şantier. In orice caz, trebuie să le căutăm şi noi şi ei."** La această invitaţie la căutat, Constantin Ghiţa, directorul general adjunct dela Tg. Mureş a cerut un răgaz de câteva zile ... pentru **depistarea** fişelor tehnice care, după cum se vede, dispăruseră şi ele. Toată lumea a căutat, dar cele 10 tone de materiale n'au mai fost găsite. Faptul nu trebuie să mire pe nimeni, presa regimului relatând foarte des dispariţii de camioane, de excavatoare şi de tractoare. Astfel, la o bază de transport pentru produse petrolifere din Constanţa, au dispărut o serie întreagă de auto-cisterne. Una din ele a fost găsită într'o curte, îndeplinind funcţiunea de cuibar de ouat şi de clocitoare pentru puii de găină.

◇ **Doi cu sapa, cinci cu mapa.** — Cu înţelepciunea de care a dat dovadă în cele mai grele timpuri, ţăranul român, astăzi „cooperatizat", când nu este redus la rolul de simplu muncitor agricol, a găsit şi pentru agricultura socialistă cea mai nimerită caracterizare: **doi cu sapa şi cinci cu mapa.** Formularea aceasta face inutilă orice discuţie în legătură cu starea cooperativelor şi gospodăriilor agricole de stat. Judece oricine, cum poate fi randament şi câştig când doi sapă şi cinci scriu cu plaivazul.

◆**Preşedinte al comitetului** pentru comemorarea bătăliei dela Mărăşeşti este Generalul Zadik. Comandant de divizie pe vremea primului război mondial. Generalul Zadik a intrat în fruntea trupelor sale în Cernăuţi, în octombrie 1918, participând apoi la curăţirea regiunei Colomeia de bandele bolşevice. Chiar şi mai târziu, în calitate de comandant al Corpului 4 Armată, i-a lovit pe bolşevici ori de câte ori a avut ocazia. Numirea lui în fruntea susnumitului comitet ne bucură, după cum ne bucură şi faptul că, în ciuda vârstei sale foarte înaintate, este deplin sănătos şi cu mintea limpede. Generalul Zadik a împlinit 100 de ani.

◇ **Pierderi planificate.** — A planifica pierderi, spune „România Liberă" din 7 aprilie 1967, înseamnă o oficializa risipa si neglijenţa. De acord! Dar cât de mare trebuie să fie risipa şi neglijenţa dacă aceste pierderi planificate se cifrează la sute de milioane de lei. Potrivit datelor oficiale, numai în regiunea Bacău, întreprinderile respective au planificat pentru anul 1967 pierderi de peste 212 milioane lei. De pildă la **Combinatul chimic Borzeşti,** întreprindere „de vârf", numai la ierbicidul 2,4 D este prevăzută pentru 1967 o pierdere de peste 9 milioane lei; pentru produsul P.V.C. pierderea planificată fiind de 11 milioane lei. Acelaş ziar ne mai spune că activitatea **Trustului de extracţie Moineşti** se va solda în acest an cu o pierdere de 36 milioane lei. La Rafinăria din **oraşul Gheorghiu-Dej** (Oneşti) pierderile sunt şi mai mari, atât de mari încât C. Bucsa, director al sucursalei Bacău a Băncii Naţionale, pe bună dreptate se întreaba: „Nu ştim de ce, în această situaţie, organul tutelar nu ia poziţie mai fermă şi nu trimite, aşa cum prevăd dispoziţiile, **cadre competente care** să ajute întreprinderea în acţiunea de rentabilizare?" Lipsa **cadrelor competente** se resimte dealtfel şi în alte sectoare, dar nu în asemenea măsură ca în industria chimică şi în rafinăriile de petrol.

◆ **Vajnic luptător pentru unitatea noastră naţională** şi fost preşedinte al societăţii studenteşti „România Jună" din Viena, doctorul Ion Nandriş, fratele dlui profesor Grigore Nandriş dela Universitatea din Londra, a fost ultimul preşedinte al „Societăţii pentru Cultură în Bucovina", până la invazia bolşevică din 1944. In nestrămutată credinţă în biruinţa cauzei româneşti, doctorul Ion Nandriş a încetat din viaţă în ziua 7 ianuarie 1967, la Bucureşti.

◇ **„Contemporanul" şi „Gazeta Literară",** reviste săptămânale pentru uzul intelectualilor şi cadrelor de nivel ceva mai înalt, au scos numere comemorative cu ocazia aniversării a 90 de ani dela Proclamarea Independenţei României. In cronologia luptelor purtate, în 1877/78, de brava noastră armată pe câmpiile Bulgariei, ambele reviste menţionează numele lui Carol I şi lasă să se înţeleagă că, fără ajutorul celor 4 divizii româneşti, Ruşii ar fi suferit în faţa Plevnei o grea înfrângere. In descrierea unor acţiuni militare, cele două reviste elogiază comportarea corpului ofiţeresc şi priceperea comandamentului român, implicit priceperea Domnitorului Carol I. Nu mai puţin interesant este afişul comemorativ pe care „Contemporanul" îl publică în prima pagină. Motivul de inspiraţie al acestui afiş este stindardul nostru de cavalerie, model 1878, care a fost însă amputat de anumite podoabe şi elemente heraldice. Acvila din vârful lăncii nu mai are curcea în cioc şi priveşte acum spre stânga. Stema ţării este reprodusă fidel, dar fără coroana de oţel şi fără deviza „Nihil sine Deo". A fost lăsat în schimb, în centrul stemei, scutul familiei de Hohenzollern. In ciuda acestor modificări, drapelul acesta este cu mult mai frumos şi mai românesc decât cel oficial, cu imposibila panoramă de sonde şi de brazi, deasupra căreia stă o stea sovietică.

Cerem iertare abonaţilor şi sprijinitorilor noştri pentru faptul că acest număr apare cu întârziere atât de mare. In măsura în care ne va fi posibil, vom scoate până la sfârşitul anului câteva numere în plus. Deosebit de o ediţie specială, în limba germană, închinată Basarabiei şi Bucovinei de Nord, la 30 august 1967, când se împlinesc 90 de ani dela cucerirea redutelor dela Griviţa, vom scoate un număr comemorativ. Incepând cu numărul viitor, vom semnala şi vom recenza numeroasele lucrări şi broşuri primite între timp.

Nu există două feluri de coexistenţă

Curierul informativ al Mişcării Legionare „Ţara şi Exilul", Anul III, Nr. 3/4, ianuarie-februarie 1967, publică o foarte bună notă relativă la **coexistenţa pacifică,** formulă de actualitate şi care, în ultimul timp, est foarte ciudat interpretată de anumiţi compatrioţi din exil, în majoritatea cazurilor sufletişti şi cu desăvârşire ignoranţi în ce priveste strategia bolşevică. Deaceceea publicăm textul integral al acestei note:

„Coexistenţa pacifică este o noţiune globală care se aplică tuturor statelor comuniste din răsărit.

Coexistenţa pacifică înseamnă în primul rând coexistenţă cu Moscova, căpetenia Statelor comuniste şi factorul dominant în Europa răsăriteană.

De Gaulle a dat semnalul politicei de coexistenţă cu un lung voiaj la Moscova tocmai pentru a arăta că el nu urmăreşte să facă breşe în blocul **comunist.** Aceeaşi direcţie o iau toţi liderii occidentali când se angajează în politica de coexistenţă. Intâiu întind ramura de măslin Kremlinului. Americanii tratează chestiunea nucleară direct cu Kosîghin, fără a se sinchisi de celelalte ţări comuniste.

In consecinţă, nu poate exista coexistenţă pacifică numai cu un singur Stat comunist, cum ar fi România bolşevizată. **Cine cultivă coeexistenţa cu regimul din România, implicit intră în coexistenţă şi cu Moscova.** E absurd a vorbi de coexistenţă cu regimul dela Bucureşti şi anti-coexistenţă cu Moscova. Nicio putere occidentală **nu sprijină această tendinţă discriminatorie, care sa aibă ca obiectiv detaşarea regimurilor satelite de Rusia.**

Coexistenţă pacifică, dacă se va stabili, va avea ca linie de demarcaţie, fluviul Elba. In interiorul acestui spaţiu, până la Ural, Ruşii vor domni cum vor voi ei, cu „beneplacitum" occidental şi cine se va răsvrâti contra „noii ordine" europene va fi stigmatizat ca infractor al sublimului aşezământ al „păcii mondiale".

Sublinierile sunt ale noastre.

"Drumul socialismului" nu este drumul celor tineri

de Nicolae ŞOFRAN

La scurt timp după ce am obţinut azilul politic, am găsit de lucru la o importantă întreprindere industrială din München. Sunt mulţumit, de condiţiunile de muncă, de comportarea maiştrilor şi de salariul pe care-l primesc. In afară de muncitori germani, la această întreprindere sunt angajaţi şi muncitori străini, veniţi din Italia, din Jugoslavia şi din Grecia. Jugoslavii sunt tăcuţi, îşi văd de treabă şi nici unuia dintre ei nu-i dă prin minte să facă propagandă comunistă. Printre muncitorii italieni, părerile sunt foarte împărţite, dar nici acei care manifestă convingeri stângiste nu par a fi intoxicaţi de propaganda comunistă. Fanatici şi agresivi în discuţii sunt însă o bună parte din muncitorii greci. Grecii ascultă de cuvinte de ordine, repetă aceleaşi lozinci stupide pe care eu le-am auzit de mii de ori în ţară, iar atunci când îi contrazic şi când le spun în ce iad sunt condamnaţi să trăiască locuitorii ţărilor cu regim marxist-leninist, muncitorii aceştia greci, care nu au văzut şi care nu ştiu ce este comunismul, caută să mă dea gata cu un argument pe care l-au aflat la şedinţă de celulă, sau din lectura broşurilor de propagandă şi ziarelor clandestine care circulă printre ei: „Bine, standardul de viaţă o fi el mai scăzut la voi în ţară, dar comuniştii au industrializat România ..." Din păcate, povestea asta cu industrializarea am auzit-o şi din gura unor compatrioţi, plecaţi de multă vreme din ţară şi care n-au trăit şi n-au simţit pe propria lor spinare „etapele" şi „transformările socialiste", aşa cum mi-a fost mie dat să trăiesc şi să simt, la colectiv, ca tractorist in brigadă şi ca deăinut în puşcăria dela Gherla. Pentru fiecare laminor şi pentru fiecare strung au fost aduşi la sapă de lemn, au fost transformaţi în cerşetori sute de mii de ţărani, la fiecare sfârşit de lună, la fiecare sfârşit de săptămână chiar, din ziua în care s-a început „industrializarea."

Eram copil mic când a fost proclamată „republica populară", dar ţin minte şi-acum tot ce se vorbea la şedintele ce se ţineau la noi acasă, tatăl meu fiind unul din cei câţiva comunişti din comună, iar unchiul meu fiind cel mai mare comunist din partea locului. Spunea atunci unchiul meu că ei, comuniştii, luptă împotriva „chiaburilor" şi a „burgheziei", pentru ca noi, copiii lor să nu mai fim slugi şi să trăim o viaţă nouă şi fericită. In fiecare frază era vorba despre „viaţa nouă." Tatăl meu spunea şi el că nu vrea să mai umble în opinci şi că vrea „viaţă nouă." Intr'adevăr, în „viaţa nouă" tatăl meu numai umblă în opinci, dar nici căciulă nu mai are. Partidul i-a dat pufoici de cauciuc sovietici şi i-a dat să poarte şapca lui Lenin. Ţinuta de vară este o salopetă, aceiaţi salopetă de vreo zece ani ... De dormit, nu mai doarme acasă, ci la colhoz, nu chiar în cocina porcilor, ci alături de ea, fiind despărţit de porci doar de un zid. Nu are nici duminică şi nici sărbătoare, se scoală la ora 3 şi stă pe lângă porci până către orele 20 şi chiar 21. Asta-i viaţa nouă a unui porcar evidenţiat, care are şi carnet de membru de partid. Pe măsură ce noi creşteam şi începeam să înţelegem şi să deosebim vorbele goale de cruda realitate, pe tata tot mai jerpelit îl vedeam îmbrăcat, până ce a început să arate ca ţiganii care umblau cu ursul pe la bâlciuri.

Deaceea, când am fost obligat, în clasele primare, să-mi pun la gât cârpa roşie de pionier şi insigna pe care scria „tot înainte", mi-a fost scârbă. Incotro „tot înainte"? Pe drumul sărăciei şi al mizeriei? Când mă întâlneam cu alt pionier, eram obligat să-l salut, cu formula „salut voios de pionier." Cât eram noi de mici pe vremea aceea, dar tot ne puteam da seama de stupizenia acestei formule de salut. De toată maimuţăreala asta, noi copiii ne băteam joc. Faptul a fost observat de responsbilii de partid, aceştia descărcându-şi mânia pe invăţători. Pentru puşcărie, eram prea mici pe vremea aceea.

Când am crescut mai mari, ne-a obligat să ne facem utemişti. La şedintele utemiste, altă pierdere de vreme şi altă aiureală. Ni se vorbea mereau despre acelaş lucru, despre „drumul socialismului", lupta pentru pace şi despre Uniunea Sovietică, „cea mai civilizată ţară din lume", care a depăşit Statele Unite cu nu ştiu câte milioane de tone de oţel şi alte asemenea bazaconii. Despre Vasile Roaită ni s'a vorbit cel puţin de zece ori. Ne era silă şi scârbâ! In fiecare joi trebuia să ne ducem la „căminul cultural", unde era chipurile dans. Inainte de dans însă, începea unul să vorbească, tot ca la şedinţă. Nu odată mi-a fost dat să aud utemişti strigând din fundul sălii: „Bine tovarăşe, facem dans ori facem politică?" Indopându-ne mereu cu doctrină şi cu lozinci, comuniştii realizau tocmai contrariul: făceau din noi aprigi duşmani ai lor.

„Folklor"

În „Antologia de poezie populară" a lui Lucian Blaga, publicată de marele inchizitor George Ivaşcu — azi mai mioritic decât oricând — citim versurile următoare:

Cine m-a dat dorului
Aibă casa cucului
Şi odihna vîntului.

Poposeşti: versul nu e şchiop dar sensul e beteag. Ce vrea să zică „a da pe cineva dorului"„ Răscoleşti memoria şi-ţi aminteşti alt catren:

Cine ne-a dat Rusului
Arză-l para focului
Aibă casa cucului
Şi odihna vântullui.

Împătrită ilustraţie: cum este valorificată moştenirea lui Blaga, cum este manipulat folklorul, cum este menajat Muscalul în aste vremi de „independenţă" şi cum Ivaşcu şi-a schimbat doar blana.

Două ştiri din Turcia:

— Intre 6 Nov. 1966 şi 6 Februarie 1967, Prof. Esenkova a întocmit o serie de comentarii (4 pe săptămână) în limba romàna la Radio Ankara. Toate au avut ca temă suferinţele neamului românesc. Nu se ştie dece aceste programe au fost suprimate brusc. Se pare că Radio Ankara (care scapă controlului guvernului) n'a vrut să fie pe o linie anticomunistă.

— Intre 10–12 Februarie 1967 s'a ţinut la Istanbul Primul Mare Congres Nationalist al Turciei, cu participarea delegaţilor (învăţători, profesori, sindicalişti, studenţi, cămine populare ş. a.) veniţi din toate unghiurile ţării în număr de peste 400 de persoane.

Scopul principal a fost definirea liniei naţionalismului turcesc în faţa problemelor interne şi externe actuale.

In Proclamaţia adresată Poporului Turc, Congresul exprimă, între altele, simpatie şi solicitudine pentru lupta de liberare şi independenţă a popoarelor oprimate.

Prof. Esenkova a fostales în Comitetul Executiv al Congresului.

Der „Rolls-Royce" von Chivu Stoica

Die in Kopenhagen erscheinende Börsenzeitung „Borsen" brachte am 11. März 1967 folgende Meldung:

„Der kommunistische Präsident im kapitalistischen Wagen.

— Der rumänische Staatschef kauft einen roten „Rolls Royce", mit Bar und Fernsehen. —

London, Freitag.

Die kommunistische Regierung Rumäniens hat eine britische Limousine bestellt, die alles versinnbildlicht, was man Kapitalismus nennt. Es handelt sich um eine „Phantom V Rolls Royce", die ugf. 350.000 dänische Kronen kostet. Diplomatische Kreise in London erklärten, daß dieser Wagen 7 m lang ist, Sitzplätze für 7 Fahrgäste hat, über eine Bar für Coctails und über einen Kühlschrank für Wein und andere Getränke verfügt. Die Maschine wurde **für den persönlichen Gebrauch von Präsident Chivu Stoica bestellt.**

Der elegante Rolls Royce-Wagen wird allgemein als ein Millionärswagen betrachtet. Die rumänischen Kommunisten haben außerdem eine ganze Reihe von Änderungen verlangt, so ist der Wagen z. B. auch mit Radio-Fernsprecher ausgerüstet. Zusätzlich verfügt der Wagen über 2 Klimaanlagen und einen Fernsehapparat."

In dem alten Rumänien, das von bundesdeutscher Wochenschau, Rundfunk und Fernsehen, ständig als ein **rückständiges Land** bezeichnet wird, hätte es sich niemand erlaubt, auch Carol II. nicht, einen solchen Wagen zu seinem persönlichen Gebrauch von der Staatskassa bezahlen zu lassen. Was sich Könige nicht erlaubten, erlaubt sich aber der Eisenbahnarbeiter aus Seimeni bei Buzau, der die bedeutungslose, jedoch repräsentative Funktion des Präsidenten des Staatsrates im heutigen „sozialistischen" Rumänien ausübt.

Das ist Fortschritt!

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17.
Druck: Dr. Peter Belej, München 13.

Le docteur et le général

Nous apprenons que l'Université de Montpellier a conféré le titre de docteur «honoris causa» au camarade Iorgu Iordan, vice-président de l'Académie de Bucarest, ancien ambassadeur à Moscou, etc. Comme nous n'avons pas la mémoire courte nous nous amusons à relire ces lignes signées par le récipiendaire dans «la Gazette littéraire» de Bucarest, no. 237 du 25 septembre 1958 p. 1:

»Pour la défense des libertés démocratiques. Contre la politique fasciste. – Dans quelques jours le peuple français sera appelé à dire son mot dans le problème de la nouvelle organisation politique que le gouvernement De Gaulle veut imposer (et, à de nombreux points de vue, il l'a déjà imposée) à son pays, avec l'aide de tous les réactionnaires des France et d'au-delà des frontières. Contre cette politique qui ne diffère que par quelques détails de celle d'Hitler, les forces démocratiques françaises se sont élévées dès le premier moment, et par de nombreuses manifestations de masse elles ont montré et continuent de montrer ce que signifierai-et, non seulement pour la vie politique de la France, mais aussi pour toute l'atmosphère politique du monde (NR. oh! Kosyguine!), la légalisation, par un vote populaire, d'un gouvernement amené au pouvoir par un putsch organisé selon le modèle hitlérien.».

Les autorités académiques de Montpellier auraint belle mine si elles lisaient les lignes ci-dessus; laissons-les à leur doux sommeil sans sursauts. Quant à nous, et bien, nous rions à gorge déployée. Non pas que nous croyions à la comparaison, peu gentille pour le général, inattendue pour feu le chancelier. Cela ne nous fait ni chaud ni froid. Mais nous nous demandons qui a été le petit malin qui a joué ce tour aux graves universitaires méridionaux? Ça m'a l'air d'une galéjade. Bien entendu le facétieux rapporteur n'a pas dit dans les attendus de sa proposition que le camarade-académicien a adoré Marx et Staline (il prétendit même que le génie de ce dernier l'avait «aveuglé»), que le romaniste qu'il était se mit à écrire, à tour de bras, des articles slavophiles.

Tout compte fait, il y a une grande parenté spirituelle entre le docteur et le général: l'un et l'autre on dit «tout et le contraire de tout».

Mais au moment où l'on compare le sieur Iordanof à V. Alecsandri – l'ami de Mistral, le chantre pur de la latinité, notre sourire se glace: le beau soleil de Provence est généreux mais pas jusqu'à couronner les imposteurs.

LA VOIX DE L'OCCIDENT
émet tous les jours en langue française
Heure GMT Longueur d'ondes

Ondes courtes

17.30 à 18.15	Afrique	13 et 16 m
19.30 à 20.15	Europe	41 et 49 m
02.15 à 03.00	Canada	50 m

Ondes moyennes

22.00 à 22.45	Europe	297 m-1061 Kc/s
		283 m- 755 Kc/s

Ordre et Tradition

(Apartado 3–119, Lisboa 3 – Portugal)

Nos projets

1) ORDRE ET TRADITION s'est fixé pour mission d'unifier les efforts dans la lutte contre le Communisme International, tant sur le plan de la doctrine que sur celui de l'action.

2) Pour atteindre ce but, diverses réalisations sont à l'étude:

a) En vue d'unifier les efforts, un **CONGRES INTERNATIONAL** réunira les responsables des principaux organismes qui dans le monde, ont des buts identiques à ceux d'ORDRE ET TRADITION.

b) Pour soutenir et maintenir cette unification doctrinale, un **CENTRE DE DOCUMENTATION ET D'ETUDE,** sera crée.

c) Pour maintenir l'unification d'action, la création d'une **ECOLE DE FORMATION** ET D'ENTRAINEMENT est à l'étude.

d) Enfin, pour diffuser la doctrine et les principes d'action, une **SOCIETE D'EDITION** sera constituée, ainsi que des organismes de presse en plus de ceux qui existent déjà.

3) Ces créations exigent un effort de la part d'ORDRE ET TRADITION, tant sur le plan matériel que sur le plan financier. En conséquence, ceux des Membres d'ORDRE ET TRADITION et de ses amis que ces projets interessent peuvent dès maintenant faire toutes propositions utiles concernant la part qu'ils peuvent et désirent y prendre. Ils sont assurés que ces propositions seront examinés avec attention.

AMNISTIE TOTALE

L'Union Française pour l'aministie signale qu'il est encore possible de se procurer à ses bureaux le disque de **Me Jacques Isorni** en faveur de l'Amnistie des détenus politiques (franco: 30 F.) ainsi que l'ouvrage du colonel REMY: «La grande prière de Chartres» (franco:10 F.).

UNION FRANÇAISE POUR L'AMNISTIE
Permanence de 16 h. 30 à 20 h.
19, rue Jean-Jacques Rousseau
75 – PARIS – 1er
Tél.: CENtral 26.05
C.C.P. PARIS 20.627.21

José Antonio et le moment romain dans l'Europe du XX-e siècle*)

par Vittorio VETTORI

José Antonio Primo de Rivera est un de ces jeunes qui ne vieillissent pas sur la rapide route crépusculaire de tant de vivants. C'est pourquoi il faut remonter, par la mémoire, à ces instants culminants de sa vie et dont le fils du lent et problématique dictateur marqua l'histoire de son peuple avant que les rouges ne l'assassinassent dans les premiers corps-à-corps de la guerre civile.

Le premier moment nous le montre à Rome, vingt ans auparavant, à deviser avec Mussolini. Il est intéressant de recueillir l'écho limpide de cette rencontre dans un passage de ses **Obras.** La cadence du souvenir y apparaît toute trempée de lyrisme: «eran las seis y media de la tarde» – il était six heures et demie de l'après-midi. Et l'analogie avec la cadence fameuse d'un chant de F. Garcia Lorca surgit spontanément, comme un fait de sang. C'est au cours de la brève entrevue de Palazzo Venezia que le fils du dictateur espagnol eut peut-être la sensation d'avoir trouvé son véritable père dans l'autre dictateur, qui «parlait lentement» en scandant toutes les syllabes. Dehors, les rues et les cafés de Rome resplendissaient aux yeux du jeune homme, à peine sorti de cette rencontre extraordinaire, avec les couleurs de la patrie lointaine. Rome et Madrid: deux villes et une seule latinité; deux destins et une seule universalité.

Universalidad – belle parole, pleine et décidée, qui à partir de ce moment-là devait résonner avec une force vive et vivifiante dans la prédication héroïque du phalangisme) parole qui murissait depuis longtemps dans le coeur du jeune homme prédestiné et qui jaillissait mainenant poussée par l'urgence intérieure de l'action, en exprimant un sentiment total de la patrie, de la vie et de l'histoire.

Deuxième moment: le 29 octobre 1933 au «Teatro de la Comedia» à Madrid, un discours enflammé de José Antonio donnait le feu vert à la Phalange; l'Espagne nouvelle, traditionelle et révolutionnaire était lancée. A retenir la date: le lendemain du 28 octobre, comme pour indiquer en même temps la continuité et la marche en avant. Par dessus tout il faut noter que l'accent est mis sur la réalité nationale dans le sens de l'unité: la Patrie c'est «una unidad de destino en lo universal» – une unité de destin dans l'universel. Cet accent, par lequel José Antonio avait l'intention d'éviter à l'inspiration corporative tout embarras, exigeait pourtant une forme concrète d'expression. Celle-ci José Antonio ne devait se lasser de l'indiquer, maintes fois, dans le sentiment héroïque de la milice, dans la stature morale d'un classe dirigente neuve et renovatrice, dans l'application modérément classique de l'Etat ayant pour but le salut des masses («salvación de las maas») des poisons et des tentations de l'anarchie aussi bien que de la prétention stupide des réactionnaires – «la pretensión estupida de los politicos contrarrevolucionnarios». Que cela nous plaise ou non, affirmait José Antonio, notre époque est révolutionnaire. Le voilà travailler, prêcher, combattre, pour «la révolution nationale». Aucune internationale fasciste ne put l'enchanter car, pour lui, le Fascisme était effort universel d'authenticité, de rachat, de retrouvailles des unités nationales unes. Si la Phalange possédait en commun avec le Fascisme quelques points essentiels de valeur universelle, elle devait se définir chaque jour avec ses «caracteres peculiares» – sa physionomie nationale qui lui est propre. Cependant, José Antonio ne doute pas que l'impulsion historique a commencé en Italie, «comme ce fut le cas pour la Renaissance et l'endécasyllabe» (certains rapprochements suffisent pour trahir le poète) – lesquels tout en venant de l'Italie se sont développés dans la Renaissance et l'endécasyllabe espagnols avec une originalité indiscutable. Dans le Fascisme, enchaîne José Antonio, il existe «des constantes qui sont le patrimoine de l'esprit humain et qui son partout les mêmes». Ces «constantes», considérées toutes ensemble dans l'actualité historique qui nous intéresse constituent la poésie qui crée face à celle qui détruit. Mais, l'une **ou** l'autre (Rome ou Moscou): l'époque contemporaine ne connaît pas d'alternative. A ce propos il convient de rappeler que José Antonio ne nie pas l'abnégation et l'esprit de solidarité du communisme; il est trop lucide pour ne pas reconnaître, comme conséquence, la poésie communiste de la destruction et pour ne pas sentir le besoin impérieux de lui opposer une poésie affirmative tout aussi efficace. Et de cette poésie il nous offre non pas la formule abstraite, non pas la recette idéologique, mais l'enseigne vivante: «Pain et foi, nourriture digne et fierté impériale». José Antonio n'appartient pas à la catégorie obtuse des anti-socialistes professionnels; bien plus, il reconnaît avec pénétration et honnêteté que, dès le début, le socialisme a eu «un mobile juste» et «une raison d'être juste»; il n'éprouve aucune difficulté de faire en lui l'eloge du «premier mouvement d'aspiration vers une justice sociale parmi les hommes». Bien mieux: il accueille le révisionnisme sorélien ou syndicaliste – lequel, historiquement, demeure une forme de socialisme – et qu'un lustre auparavant avait gagné – certes, non pas par hasard – la sympathie d'une jeune révolutionnaire nommé Mussolini. Et comme Sorel se rattachait à Nietsche, ainsi José Antonio se rallia à l'ultra-moderne et occidentaliste Ortega y Gasset, champion de la «critica precursora». Chez ses adversaires, il savait relever, de façon infaillible, en dehors des côtes faibles aussi les parties valables et positives; ses jugements sur Manuel Azaña, par exemple, demeurent comme des analyses filtrées à travers un instrument parfait d'évaluation. En fait, dans sa façon de penser et d'agir, dans sa foi, dans son combat, l'élément fondamental a toujours été sa capacité d'aimer. C'est pour cette raison qu'il a essyé d'être plutôt que le chef, l'humble fils et le disciple de sa race, de son «pueblo» d'Espagne.

«Nous sommes venus pour apprendre», disait-il à Valladolid le 5 mars 1934 et, décidément, il sut apprendre de l'histoire et de la vie de sa Patrie ce sens poétique de la religion auquel il demeura fidèle dans la vie et dans la mort et dont nous trouvons l'expression dans un passage à la fois viril et mystique, en guise de conclusion à un discours fondamental: «l'arme au pied et au-dessus – les étoiles».

Le troisième moment, culminant, de sa vie fut lorsque reconcilié moralement avec son vieil ami Ramos, il devait mourir dans la joie spirituelle, afin de renaîte au cours de la renaissance nationale. Son portrait est tracé en peu de lignes: universalité et initiative; patrie et état; tradition et révolution; amour du destin et fidélité dans l'avenir et, en haut, le soir – les étoiles.

Sous cet angle nous apparaît, toujours vif et frémissant, intact dans la lumière de sa jeune intelligence et de son mâle courage, le visage de José Antonio. Une figure qui, soulignons-le fut chère à Georges Bernanos, témoin de la tragédie espagnole et certainement pas philo-franquiste.

Il nous reste maintenant d'encadrer cette figure dans ce que je voudrais appeler «le moment romain dans l'Europe du XX-e siècle». Il s'agit donc d'éprouver l'actualité de José Antonio par rapport à un système politique qui eut son pivot dans la Rome mussolinienne et qui fit faillite, avant la défaite des armes par ses propres contradictions internes. La contradiction fondamentale, dont dérivent toutes les autres, est celle-ci: d'une part il y avait une romanité authentique, la romanité popolaire de «l'humble Italie», vivante au niveau des idées dans l'âme des gens libres et conscients (il suffit de penser à Gentile), vivante aussi sur le plan de l'instinct, dans l'âme même de Mussolini. D'autre part, il y avait une romanité active, hélas, au niveau des faits. Et pourtant, tout bien et mal pesé, le Fascisme italien constitute un moment historique du XX-e siècle européen. Des chercheurs italiens et étrangers ont déjà commencé à l'étudier avec sérieux de façon critique; il suffit de rappeler les noms de l'Anglais Cristopher Hibbert, de l'Allemand Ernst Wolte, du Français Georges Roux, de l'Italien Renzo De Felice.

Et José Antonio? Il sentit ce qu'il y avait d'Iphémère dans le **système au centre** duquel il était lui-même obligé de se mouvoir et d'agir. Il fit un pas en avant. Un pas symbolique d'un jour (du 28 au 29 octobre) mais qui vaut une époque entière. Il laissa de côté tout attirail faussement «hiérarchique» pour choisir le peuple vrai, la lumière pure, la parole qui ne trompe pas, l'amour qui rend libre; pour choisir dans le présent l'acte créateur qui, dans le sang du sacrifice, est déjà la semence la plus certaine de l'avenir.

*) *Conférence prononcée en langue italienne à la X-e session de la «Société Académique Roumaine», Salamanque, oct. 1966.*

Le sens d'un appel

Nous lisons, dans un journal français de province, les vers de notre compatriote T. Nour Miron intitulés «L'appel de la Roumanie vers la latinité». Nous ne voulons pas en discuter la valeur poétique; il serait facile d'invoquer Malherbe et Boileau et chicaner sur la prosodie. Ce qui nous intresse c'est la qualité d'un document humain qui n'est pas dépourvu de chaleur ni d'une certaine envoleé:

Madrid, Lisbone et Rome! cités de la fierté!
Paris cœur de la France – Apôtre de liberté;
Ne me quittez pas!
De vos brillantes Tribunes, qui les premières
Ouvrirent aux peuples esclaves la route vers la lumière,
J'attends ma liberté!
Etant de noble origine et latine sentinelle
A l'Est de l'Europe . . . j'adresse mon cri d'appel,
Vers la Latinité!

La pensée nous reporte un siècle en arrière vers les émigrés roumains de 1848 qui adressaient à l'Occident des appels tout aussi pathétiques. La réponse ne tarda pas et l'appui qu'ils reçurent se concrétisa dans la création de l'état roumain moderne. Il est vrai que ces interlocuteurs d'un autre âge et d'une autre race, avaient nom Lamartine, Edgar Quinet, Michelet, Ledru-Rollin.

Tandis qu'aujourd'hui nous avons affaire à une Sorbonne rouge, à des Sartre, Mauriac, Malraux et autres mandarins.

La beauté du geste – fut-il gratuit – demeure. Le reste importe peu.

Un Appel au combat

La fraternité mondiale est un mythe
Les nations unies sont une illusion
L'Occident est divisé, décadent, et déclinant
Mais, la conquête mondiale communiste est imminente

C'est pourquoi cet appel est lancé à tous les hommes de l'Occident, toutes les nationalités, à tous les continents et aux quatre coins de la terre.

Brisons nos chaînes, libérons-nous de notre prison mentale, que chaque homme contribue ce qu'il a à offrir en idées, travaux, et argents. Reexaminons les vieilles idées et re-définissons les pour ce Nouvel Age.

Engageons-nous à balayer les dogmes vieux et dépassés, comettons aux flammes les corrompus et les endurcis. Instruisons-nous des tragiques erreurs du passé.

Ceci est l'appel à la création de l'**Idéologie pour l'unitié de l'Occident.** Faites-nous parvenir vos idées dans la meilleure articulation qui vous est possible; envoyez des programmes de parti, pamphlets, journaux, et livres contenant des suggestions positives et solutions réalisables aux problèmes de l'Occident, peu importe en quelle langue, aussitôt que possible.

Nous avons aussi besoin de chefs à pensées actives, d'orateurs publiques d'organisateurs, imprimeurs, écrivains, poètes, ingénieurs des sons, musiciens, acteurs, compositeurs, cinéastes, artisans, scientistes en recherche, économistes, et historiens, hommes de génie dans chaque domaine d'efforts humains.

NOUS ENTRAINERONS UNE ÉLITE POUR GUIDER L'OCCIDENT. VOUS AUSSI AVEZ QUELQUE CHOSE A CONTRIBUER
CONTACTEZ-NOUS AUJOURD'HUI !

INSTITUT DE RECHERCHES
POUR L'UNITÉ OCCIDENTALE enrg.
Case postale 156, Verdun 19, Québec, Canada
"Il y a un monde à conquérir ensemble où, à perdre seul!"

N. O. E.

De la part du Secrétariat central du N. O. E., Case Ville 720, Lausanne, nous recevons le suivant

Communiqué de presse

La neuvième assemblée du Nouvel Ordre Européen (Déclaration de Zurich) s'est réunie près de Milan les 25 et 26 mars 1967 avec la participation de représentants d'Italie, d'Allemagne, de Belgique, de France et de Suisse – ceux d'Espagne, de Scandinavie, d'Angleterre et d'Autriche étant excusés – pour définir les mesures à prendre contre la pression antieuropéenne et antiaryenne telle qu'elle s'exprime dans le Congrès de Turin de la résistance européenne.

L'assemblée renouvelle d'abord sa protestation contre le maintien de l'interdiction de réunion en Suisse, interdiction prononcée sur l'initiative du parti communiste (POP).

Le Nouvel Ordre Européen, organisation idéologique, n'entend pas entrer en concurrence avec les mouvements politiques, mais appuiera ceux qui font un travail utile pour l'unité d'une Europe indépendante retrouvant ses valeurs fondamentales.

L'assemblée félicite la Rhodésie, l'Afrique du Sud et le Portugal pour leur politique de fermeté et de présence blanche en Afrique.

Considérant que le péril jaune impose à l'action des délais plus courts, l'assemblés exige de toute urgence l'arrêt de l'infiltration noire en Europe, un commandement militaire unique sans tutelle extraeuropéenne et la dénonciation de la ploutocratie ainsi que du communisme sous toutes leurs formes.

Le N. O. E. note avec satisfaction la constitution en Allemagne de l'Ouest du Comité pour la libération de Rudolf Hess et forme le voeu que le pape fasse valoir son autorité morale en faveur d'un homme qui a cherché à rétablir la paix.

L'assemblé proteste contre le projet de traité de non-prolifération des armes nucléaires qui vise à une dictature mondiale conjointe soviético-américaine.

L'assemblée félicite le Parti national-démocrate allemand (NPD) pour ses succès électoraux et souhaite que, malgré les difficultés, il puisse oeuvrer à l'indépendance de l'Allemagne et de l'Europe.

Le Nouvel Ordre Européen dénonce l'atteinte à la santé des populations par la dénaturation des aliments et de l'eau par suite de développement des trusts dans un climat de chaos politique.

L'assemblée s'inquiète de l'evolution des Eglises catholique et protestantes dans le sens de la décadence mondialiste, antiraciste et de capitulation devant les exigences juives; elle invite les croyants à réagir contre ce danger.

Sur le plan économique, tout ordre nouveau européen doit opérer une distinction fondamentale entre le travail productif et le parasitisme et établir une hiérarchie des besoins qui accorde à la véritable culture la place importante qui lui revient.

Die Standarte

„Entspannung" ist die Anerkennung der Teilung Europas

Gewisse Politiker, Geistliche der „neuen Welle", wie jener Prälat, der in Regensburg ein Liturgie-wissenschaftliches Institut leitet, Literaten, Künstler und Kabarettisten, sowie die linksradikalen Bonzen, die über Fernsehen, Rundfunk und Tagespresse ein Monopol der Meinungsmacherei in der Bundesrepublik ausüben, wollen uns davon überzeugen, daß der Kommunismus sich „verbürgerlicht" hat und daß er sich, im Zeichen der Entspannung, weiter verbürgerlichen wird. Es wird nur noch von Entspannung und von der Rettung des Friedens gesprochen. Nach Meinung dieser Herren, darf der Kommunismus nicht mit dem Stalinismus verwechselt werden, als ob es vor Stalin nie eine Tscheka (Straforgan der Sowjetmächte) gegeben hätte, die von Trotzki-Bronstein gegründet wurde und die in den ersten Jahren nach der Oktoberrevolution Millionen und aber Millionen von Menschen liquidierte.

Diese Herren scheinen vergessen zu haben, auf welche Art und Weise die jetzigen Regierungen der Ostblockstaaten ihre Macht installierten und mit wessen bewaffneter Hilfe, wie viele Deportierte vor Hunger oder an den Folgen der Folterungen starben und wie viele Hinrichtungen auf das Konto jeder dieser Regierungen gehen.

Entspannung um jeden Preis, so heißt die Parole dieser „Friedensretter" und wehe dem, der zu sagen wagt, daß Entspannung und friedliche Koexistenz Tarnworte für **zeitlich begrenzten** Waffenstillstand sind, einen Waffenstillstand, dessen Nutznießer nur der Weltkommunismus sein wird.

Es gibt aber doch noch viele die den Mut haben, das deutlich zu sagen. Ausgeprochen deutlich hat sich darüber auch das sehr gut informierte Bulletin **„New Exchange"** (Brüssel, 179 A., Avenue Coghen) in seiner Nr. 25/1967, im Hinblick auf die Aufnahme diplomatischer Beziehungen zwischen der Bundesregierung und der kommunistischen Regierung in Bukarest, geäußert.

Wir zitieren:

„Wenn man gewisse große Reden der letzten Tage hörte, konnte man glauben, daß man in die Ära einer glückhaften Entspannung eingetreten sei, die eine Phase des Friedens, gegründet auf Gerechtigkeit, einleitet. Die sogenannten volksdemokratischen Regime, so konnte man hören, sollten auf einmal ‚legitim und annehmbar' geworden sein; sie sollten ihre Unabhängigkeit erreicht haben und zu einer Industrie-Wirtschaft gelangt sein. Darüber hinaus, so konnte man weiter hören, sollten sich nun günstige Aussichten ergeben für eine Annäherung der Zivilisationen des Ostens und des Westens. Eine friedliche Synthese würde nun Kommunismus und Demokratie in gleicher Weise erfassen, und der Gedanke der Koexistenz, viel zu eng in seiner Konzeption, sollte nun durch eine ‚Entente' und durch ein ‚Engagement' ersetzt werden. Die Sowjets sollten auf einmal aufgehört haben, eine ständige Bedrohung zu sein, wie dies General de Gaulle einst im Jahre 1964 erklärte, wobei er gleichzeitig den kommunistischen Imperialismus als eine feindliche Ideologie bezeichnet hatte.

Das alles kann nicht verwundern, wenn man berücksichtigt, daß im Westen die öffentliche Meinung sich daran zu gewöhnen beginnt, diese kommunistischen Regime als fast ähnlich den westlichen Demokratien anzusehen. Die junge Generation, die den Staatsstreich von Prag nicht mehr erlebt hat und auch nicht die sowjetischen Panzerwagen in Budapest, als sie die Macht wieder an sich rissen, die kaum etwas weiß von den zahllosen Gefängnissen, in denen die Elite der Nationen zwischen Elbe und Baltikum vernichtet wird, diese junge Generation ist auch bereit, jener Illusion zu folgen. Was die Industriemagnaten anlangt, so ist für sie das Wort ‚Entspannung' ein unverhoffter Fund. Der Warenaustausch steigt in immer beträchtlicherem Maße. Das goldene Zeitalter scheint unmittelbar bevorzustehen.

Gewiß, jeder vernünftige Mensch wünscht Entspannung, vorausgesetzt freilich, daß sie eine wirkliche Entspannung ist. Eine Entspannung, die mit Stillschweigen alle die Faktoren übergeht, die seit dem zweiten Weltkrieg die Spannung in Europa aufrecht erhalten, wäre nur eine Augenauswischerei. Sie würde nur die freien Völker moralisch und politisch entwaffnen. Deshalb scheint es notwendig, sich ein klares Bild von den Tatsachen zu machen. Da spricht man von Unabhängigkeitstendenzen, besonders in Rumänien. Man sagt, die Sowjetwelt sei nicht mehr monolithisch. Gewiß, in den Fragen der Planung der wirtschaftlichen Expansion und der Beziehungen der kommunistischen Länder untereinander kann man in letzter Zeit eine gewisse Elastizität feststellen.

In der Außenpolitik zeigt sich hier und da eine abweichende Haltung, wenn auch diese Abweichung bei näherem Hinsehen häufig gar nicht realistisch ist. Betrachtet man die Verhältnisse aber genauer, so muß man feststellen, daß die Grundlagen der Disziplin nach wie vor erhalten geblieben sind, daß sich in den Grundfragen nichts geändert hat. Die Sowjetunion hält weiter die Zügel in der Hand.

Das rumänische Regime ebenso wie das der anderen Satellitenstaaten **folgt treu und brav den expansionistischen Zielsetzungen der Sowjets.** Als die rumänischen Führer die gleichzeitige Auflösung der NATO und des Warschauer Paktes vorschlugen oder die Zurückziehung fremder Truppen, **wiederholten sie nur die Schlagworte, die der Kreml schon seit mehr als zehn Jahren verwendet.** Sie wissen ganz genau, daß selbst nach einer Auflösung des Warschauer Paktes die bestehenden zweiseitigen Abmachungen die Anwesenheit der Russen im Herzen Europas sichern würden, während die amerikanischen Truppen sich über den Ozean zurückziehen würden. **Der sowjetische Expansionismus würde dann freie Bahn haben bis zum Atlantik.** Ungeachtet mancher offensichtlicher Meinungsverschiedenheiten unterwirft sich doch die rumänische Regierung den wichtigsten Bestimmungen des Warschauer Paktes. **Organisation und Ausrüstung der rumänischen Armee, die unter dem Gesichtswinkel der Integrierung erfolgten, sind ein Teil der Sowjetstrategie.**

Auf dem Gebiete der Innenpolitik hat sich in der Grundstruktur ebenfalls nichts geändert. Hier ist von Emanzipierung noch weniger zu sehen. **Auch jetzt nach zwanzig Jahren haßt das rumänische Volk das Regime genauso wie am ersten Tag der Invasion.** Die elementarsten Freiheiten sind nach wie vor eingeengt. Noch immer gibt es Stacheldrahtzäune. Noch immer wird an den Grenzen verhaftet und geschossen, genauso wie man an der Berliner Mauer schießt. **Die Existenz des rumänischen Regimes hängt nach wie vor von der virtuellen Intervention der Roten Armee ab.** Die Truppenstationierung unmittelbar an der Grenze und die Einrichtung von Raketenbasen sind nichts als eine Garantie des Status quo. Jeder Bürger Rumäniens muß sich dessen bewußt sein, daß jeder politische Versuch, diesen Zustand zu ändern, sofort und brutal im Keime erstickt werden wird.

Der Wunsch der Regierenden, sich und ihre Macht zu erhalten, ist für Moskau eine Sicherheit gegen jede bloße Anwandlung für Selbständigkeit. Dieser Wunsch allein ist es, der auch die legitimsten nationalen Ansprüche unterdrückt.

Sie alle, Budapest und Moskau ebenso wie Bukarest, nehmen gern die Geschenke an, die ihnen die Diplomatie der freien Länder reichlich darbringt, **aber sie sind zu keiner Gegenleistung dafür bereit.** Das einzige ist, daß sie die Eigenliebe gewisser westlicher Staatschefs befriedigen. Wenn ein Abkommen geschlossen wird, wie der Vertrag über die Einstellung von Atomversuchen oder wirtschaftliche Vereinbarungen, die dem Osten wichtige Vorteile bringen, dann sind die westlichen Regierungen ängstlich bestrebt, die Gunst ihrer Partner zu gewinnen, indem sie die politischen Meinungsverschiedenheiten beiseite schieben. **So verläuft die sogenannte Entspannung genau in dem Rahmen, der von den Sowjets diktiert ist.** Erklärte doch Kossygin am 10. Dezember 1966 in Paris: ‚Es ist vor allem notwendig, den Realitäten wie sie in Europa bei Kriegsende und in der Nachkriegszeit geschaffen wurden, zu entsprechen. So kann und wird auch niemals eine Kraft von außen her die Existenz zweier deutscher Staaten aus der Welt schaffen können.'

Die idyllischen Chancen einer Entspannung sind also nichts anderes als die Anerkennung des Status quo, **das heißt der Teilung Europas, und die Weigerung, den Völkern das Recht zuzuerkennen, ihr Regime und ihre Regierungen durch freie Wahlen selbst zu bestimmen.** Gerade diese Faktoren aber sind die eigentlichen Ursachen der internationalen Spannungen.

Nirgends ist ein Widerspruch von wirklich maßgebender Seite zu hören. Abgesehen von einigen, anläßlich etwa einer pan-europäischen Konferenz ängstlich abgegebenen Erklärungen über die Wiedervereinigung Deutschlands ist nie auch nur mit einem Wort die Rede von den Nationen Osteuropas, deren ‚Status quo' das Haupthindernis ist, das der Herstellung eines europäischen Gleichgewichts im Wege steht, oder von einem wirklichen Zusammenschluß und einem wirklichen Frieden. **Angesichts dieses allgemeinen Schweigens kann es eine Entspannung nur geben auf Kosten Deutschlands und der Länder Osteuropas.** Es wäre ungerecht, wollte man die Sowjetwelt der Heuchelei beschuldigen. Sie hat niemals ihre Ziele so klar ausgedrückt wie jetzt."

Kommunisten am Werk

Ob es sich um sogenannte Ostermärsche handelt, oder um Demonstrationen zu Gunsten der Vietcongterroristen und der griechischen Linksradikalen, diese ganze Serie von Hetzkampagnen wird von den Kommunisten gesteuert und organisiert.

In der letzten Zeit finden diese kommunistischen Demonstrationen am laufenden Band statt. Das Gesindel, das die Masse solcher Kundgebungen bildet, wird immer frecher und aggressiver, da es sich von nach Osten orientierten und ausgesprochen antideutschen Abendzeitungen kräftig unterstützt fühlt. So wurden z. B. nach einer Kundgebung der „Demokratischen Aktion 8. Mai" nicht nur Polizisten sondern auch friedliche Bürger mit Tomaten beworfen und geschlagen.

Wir wissen genau und mit Namen, wer hier in Deutschland und hauptsächlich in München, den kommunistischen Aufstand vorexerziert und wir wissen auch, daß in fast allen Münchner Oberschulen maoistische Zellen gebildet wurden, die an die Schüler ungehindert chinesisch-kommunistische Flugblätter und Broschüren verteilen.

Alle diese kommunistischen Provokateure, die durch die „Öffnung nach Osten" Wind in die Segel erhalten haben, müssen einmal spüren, daß hier in der Bundesrepublik mindestens 12 Millionen Menschen leben, die genau wissen, was Kommunismus bedeutet und auch genau wissen, wie ein Land über Nacht in die Hände der Kommunisten gerät.

Die Vorhut des Weltkommunismus in der Bundesrepublik Deutschland muß einfach zerschlagen werden, entschieden und endgültig.

Wir werden auch dafür sorgen.

Warum diplomatische Beziehungen zu Rumänien?

Mit einem Händedruck haben am 31. Januar dieses Jahres die Außenminister Manescu und Brandt die Aufnahme diplomatischer Beziehungen zwischen Rumänien und der Bundesrepublik Deutschland besiegelt – so oder so ähnlich meldeten die deutschen Zeitungen am 1. Februar. Sie stellten das als eines der größten Ereignisse der letzten Zeit und als großen Erfolg der Außenpolitik der neuen deutschen Regierung dar. Mit diesem Händedruck endet ein Zeitabschnitt von 22 Jahren ohne diplomatische Beziehungen zwischen den beiden Ländern, der einen Tag nach der Kapitulation des damaligen rumänischen Königs Michael begann. Die Kapitulation vom 23. August 1944 war nicht nur für die Deutschen verhängnisvoll, sondern auch für die Rumänen. Fremde Truppen besetzten das Land. Sie plünderten, mordeten und vergewaltigten. Als Krönung ihrer Handlungen haben sie dann eine Regierung gegen den Willen der Bevölkerung in den Sattel gehoben. Auch nach der Einsetzung der neuen Machthaber gingen die Plünderungen, die Morde und die Vergewaltigungen weiter. Diese Regierung, die von fremden Truppen eingesetzt wurde, ist immer noch im Amt und Herr über Leib und Leben der Rumänen. Sie regiert immer noch – trotz der Vereinten Nationen, trotz des Abkommens über Menschenrechte und trotz des Selbstbestimmungsrechts der Völker. Diese vom Feind eingesetzte Regierung glaubten die frei gewählten Vertreter eines Teils des deutschen Volkes nach Bonn einladen und mit großer Würde empfangen zu müssen, damit sie die diplomatischen Beziehungen zwischen Rumänien und der Bundesrepublik mit einem Händedruck bestätigten.

Das rumänische Volk hatte lange Zeit im Stillen gehofft und geglaubt, daß irgendjemand auf dieser Welt ihm in irgendeiner Weise helfen würde, die Handlanger der fremden Macht zu vertreiben. Die Hoffnungen, die es auf die Westmächte gesetzt hatte, stellten sich als trügerisch heraus, als die Geheimabkommen von Teheran, Jalta und Potsdam bekannt wurden. Auch die Hoffnungen auf die Hilfe der Vereinten Nationen erwiesen sich als falsch. Was ist auch von einem Verein zu erwarten, bei dem einer der Gründer und Verantwortlichen derjenige war, der seine Freiheit raubte? Später mußten die Rumänen auch feststellen, daß sogar die katholische Kirche Kompromisse mit den Gottesleugnern suchte.

In dieser fast hoffnungslosen Lage blieb noch eine winzige Hoffnung: die Regierung der Bundesrepublik. Denn das deutsche Volk hatte immerhin den Vorteil, nur zum Teil unter den Handlangern einer fremden Regierung leben zu müssen. Der größere Teil konnte selbst eine Regierung wählen und hatte die Möglichkeit, für seine unglücklichen Brüder zu sprechen. Auf diese freie Regierung stützten sich auch die Hoffnungen der Rumänen. Jahrelang wurden die Ereignisse in der Bundesrepublik aufmerksam verfolgt und Bundeskanzler Adenauer wurde bald der populärste Politiker und die Hoffnung aller Rumänen. Und das war begreiflich. Die Bundesregierung verlangte das Selbstbestimmungsrecht, eben jenes Recht, das den Rumänen von der Besatzungsmacht vorenthalten wurde. Die Rumänen glaubten, daß die Deutschen das Selbstbestimmungsrecht für alle Völker und nicht nur für ihre Brüder verlangen würden. Jeder Mensch mit gesundem Menschenverstand konnte nicht anders als das rumänische Volk denken. Denn solange die Deutschen in der Bundesrepublik das Selbstbestimmungsrecht für ihre Brüder in der sowjetischen Besatzungszone verlangen, besteht auch für die Rumänen Hoffnung, dieses Recht zu verwirklichen. Erhalten die Deutschen dieses Recht, dann müssen die Sowjets es auch den Tschechen, Polen, Balten, Ungarn, Bulgaren und Rumänen gewähren.

Doch die Zeiten ändern sich und auch die Auffassungen der Menschen – so scheint es wenigstens seit einiger Zeit. Das Selbstbestimmungsrecht, das für alle Völker gelten sollte, gilt nun nicht mehr für alle.

Die Regierung der freien Deutschen in der Bundesrepublik – so sagt man zur Zeit – will mit der Regierung der Deutschen in der sowjetischen Besatzungszone nicht verhandeln, weil sie nicht durch den Willen der Bevölkerung, sondern von der Besatzungsmacht eingesetzt worden ist. Gleichzeitig aber überschlägt man sich geradezu in Bonn, um den Regierungen der Länder Osteuropas Zugeständnisse zu machen. Man schämt sich, sich mit Ulbricht an einen Tisch zu setzen, mit Gomulka, Kadar oder Ceausescu aber schämt man sich nicht. Als ob sie nicht ebenso wie Ulbricht nur ein Produkt der Besatzungsmacht wären.

Wir wissen – und die Politiker müßten es erst recht wissen –, daß die Spannungen in Europa nicht dadurch beseitigt werden können, daß mit den Handlangern Moskaus diplomatische Beziehungen aufgenommen werden, sondern erst dann, wenn die sowjetischen Truppen die besetzten Länder verlassen haben.

Auch ohne diplomatische Beziehungen hat die Bundesrepublik in den letzten Jahren den Regierungen der Länder Osteuropas Gelegenheit gegeben, hier ihre Geschäfte zu machen und harte D-Mark zu verdienen. Auf Kosten der deutschen Steuerzahler wurden alle möglichen Spezialisten, Pseudo-Professoren und nicht zuletzt Agenten zu ausgedehnten Besuchen eingeladen. Ist es noch nicht genug, daß 16 000 Spione für die Sowjets bei uns herumlaufen?

Als Folge der gespannten Atmosphäre, die innerhalb des sozialistischen Lagers herrscht und hauptsächlich infolge der Gegensätze in ihren eigenen Reihen, hat sich die Bukarester Regierung bis jetzt nicht beeilt, ihren Botschafter nach Bonn zu senden. Er wird aber kommen, wahrscheinlich Ende Mai oder Anfang Juni. Bis dahin wird um die Zustimmung der Bundesregierung für das vorgeschlagene Personal ersucht werden. Wir glauben zu wissen, daß Bukarest für seine Botschaft, für drei Konsulate, ein Kulturinstitut und andere Nebenstellen, nicht mehr und nicht weniger als **vierhundert Personen in die Bundesrepublik schicken möchte.**

Mircea OPREANU

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.

Die kommunistische Strategie

Die Strategie ist die gerade Linie, so hat es Lenin definiert. Die Strategie gewinnt den Krieg. Sie setzt innerhalb kürzester Zeit den Hauptstoß fest, der zu führen ist. Die Strategie gibt die Losung für eine ganze Zeitspanne, für eine ganze Bewegung, für ein ganzes Land und für einen ganzen Kontinent.

Die Strategie ist immer die gerade Linie. Sie ist die Absicht.

Ihrer Natur nach, ist sie esoterisch und geheim; sie ist nur einer kleinen Gruppe vorbehalten, also den Berufsrevolutionären.

Dennoch können wir das Wesentliche der kommunistischen Strategie erkennen. Das Wesentliche wurde von Lenin selbst definiert, nämlich vom Ausgangspunkt, also der Zeit in der er lebte, bis zur Erreichung seines Zieles: der klassenlosen Gesellschaft. Diese ganze Periode wurde von Lenin in drei Abschnitte eingeteilt, die er als „drei historische Etappen der Revolution" bezeichnete.

Erste Etappe: das Sprungbrett.

Sie besteht erstens aus der Machtübernahme in einem Land, dann in einer Gruppe von Ländern, deren Aufgabe es ist, die Reserven der Revolution und die Sturmausgangsstellung zu bilden, um den Erfolg in der ganzen Welt zu sichern.

Zweite Etappe: die Zersetzung.

Diese Etappe bezweckt, die nichtkommunistische Welt zu zersetzen, nämlich durch inneres Verfaulen und Zerteilen, mit Hilfe der zahlreichen „Treibriemen" von nichtkommunistischem Anschein.

Dritte Etappe: die Weltdiktatur des Proletariats.

Die dritte Etappe soll den Kommunismus möglich machen, der überall in der Welt an der Macht sein wird, das endgültige Verschwinden der Überreste der alten Gesellschaft, um an die letzte und utopische Synthese zu gelangen, die für die Marxisten-Leninisten das Endziel der Geschichte darstellt: die klassenlose Gesellschaft.

Fünfzig Jahre sind vergangen. Wie weit wurde dieses Programm verwirklicht?

Anläßlich des XX. Kongresses der kommunistischen Partei, erklärte Suslow im Jahre 1956, daß wir uns ungefähr in der Mitte der zweiten Etappe befinden. Eine rein psychologische Mitte allerdings, weil durch nichts bewiesen wird, daß die zweite Hälfte genau so lange dauern wird wie die erste Etappe.

In der Tat ist die erste Etappe eine vollendete Tatsache, die bereits der Geschichte angehört. Diese Etappe wurde 1945 beendet, als festgestellt wurde, daß die bolschewistische Revolution über ein regelrechtes Imperium verfügte, das sich über etwa 20 europäische und asiatische Länder ausdehnte, welche nun als Angriffsbasen gegen die freie Welt dienen konnten, sowohl militärisch, wie wirtschaftlich, psychologisch, pädagogisch etc.

Das drtte Programm der kommunistischen Partei der Sowjetunion, das anläßlich des XXII. Parteikongresses, der vom 17. bis 31. Oktober 1961 in MOSKAU stattgefunden hat, proklamiert wurde, definiert die Strategie, die zur Vollendung der zweiten Etappe und zur Herstellung der kommunistischen Diktatur in der ganzen Welt führen soll.

Das dritte Programm

Das Zentralorgan der französischen K. P., die Zeitung „L'Humanité", hat in ihren Ausgaben vom 31. Juli und 1. August 1961, das Projekt dieses Prgramms veröffentlicht. Bei seiner Lektüre stellt man fest, was für einen großen Wert die kommunistischen Führer auf den Gedanken der FRIEDLICHEN KOEXISTENZ legen. Es steht in diesem Programm: „Der Sozialismus stellt dem Iperialismus einen neuen Typ von internationalen Beziehungen entgegen." Das heißt, daß unter der Maske der friedlichen Koexistenz, mehr den je, der Krieg fortgesetzt wird. Ein diesbezügliches Eingeständnis wird uns auch von Ilitschew geliefert, indem für ihn die friedliche Koexistenz nichts anderes ist, als die Fortsetzung des Kampfes mit friedlichen Mitteln.

Gegen die freie Welt und um den Sturz dieser freien Welt zu beschleunigen, sieht es die kommunistische Partei als unerläßlich an, diejenigen Länder auf sie loszulassen, die von Lenin als koloniale oder halbkoloniale Länder bezeichnet wurden. Darum haben die Kommunisten alles in Bewegung gesetzt, um diese Länder gerade von denjenigen zu trennen, die für sie gesorgt haben und sind bestrebt, aus ihnen eine Manövermasse zu bilden, die gewillt ist, der kommunistischen Politik zu folgen.

Auf Landesebene verlangt das dritte Programm zwecks Umgestaltung der kapitalistischen Gesellschaft in eine sozialistische Gesellschaft, daß „die revolutionären Kräfte in dem Lande, durch das Land, im Innern und von Innen handeln müssen, um die Installierung eines MONOPOLISTISCHEN STAATSKAPITALISMUS zu fördern." Die Kremlführer betonen in diesem Zusammenhang, daß „der monopolistische Staatskapitalismus die materielle und totale Vorbereitung für den Sozialismus ist", weil ein solcher Staatskapitalismus „die inneren Widersprüche des Kapitalismus noch mehr verschlimmert." Aus dieser Tatsache geht hervor, daß, wenn die freien Länder nicht entsprechend reagieren, die kommunistische Machtergreifung auch ohne Gewalt stattfinden kann.

Was die Zersetzungsarbeit anbetrifft, so vertrauen die Kommunisten diese Aufgabe den revolutionären Kräften der betreffenden Länder an, die als „soziale Kräfte" oder sogar als „nationale Kräfte" getarnt werden. Diese sollen eine sozialistische Gesellschaft schaffen, welche anfangs in ihrer Form national ist, jedoch sozialistisch in ihrem Gehalt. Schrittweise wird das nationale Joch abgeschafft, um zu der „Volksdemokratie" zu gelangen.

Außenpolitisch wird der Kommunismus bestrebt sein, die freien Länder eines vom anderen zu isolieren und sich ihre Neutralität zu sichern. Für eine solche Aktion sind die Losungen „Unabhängigkeit" und „Neutralismus".

Die Arbeiter der freien Länder werden aufgerufen, „für die Liquidierung der fremden militärischen Basen auf dem Territorium ihrer Länder und für den Rücktritt ihrer Länder aus den Blocks für agressive Kriege" zu kämpfen.

Aus all dem ist festzustellen, daß ein Land

- das sich zu der Form des „monopolistischen Staatskapitalismus" entwickelt, nämlich durch die Konzentrierung der Produktions- und Energiekräfte in den Händen einiger Personen, die im Dienste der betreffenden Regierung stehen und
- das andererseits, durch seine Außenpolitik, die Isolierung, die Loslösung aus den militärischen Blöcken, zum Neutralismus gelangt,

ein Land ist, das ideell zur sozialistischen Gesellschaft hingleitet und dadurch zur Volksdemokratie wird, in einer systematischen und übergenauen Befolgung des dritten Programms der kommunistischen Partei.

Es ist keineswegs überflüssig, sich auf die Existenz einer kommunistischen Strategie zu besinnen, denn jeder muß anerkennen, daß es sich bei dieser orchestrierten Weltverschwörung nicht um Chimären handelt, die von „Hexenjägern" agitiert werden, sondern um Richtlinien, die vom Feinde aufgestellt wurden, die in den Schulungskursen für Parteikader gelehrt werden, aus denen Verhaltungsmaßregeln gebildet werden und über die auf Parteikongressen debattiert wird.

Übrigens kann die objektive Betrachtung der Tatsachen nur eine rigorose Bestätigung der Entfaltung des Gesamtplanes bringen.

ORDRE ET TRADITION
Apartado 3–119
Lisboa 3, Portugal

DIE ÖFFNUNG NACH OSTEN
IST DER SICHERE WEG
ZUR VOLKSDEMOKRATIE

Entwicklung der Russifizierung im Baltikum

Der Vorsitzende des Heimat-Ausschusses der Repräsentation der Esten in Schweden, L, Karupää, hat einen detaillierten Bericht über die Entwicklung der Russifizierung im Baltikum herausgegeben, insbesondere was Estland bis zum Herbst 1966 anbetrifft, worüber hier eine kurze Zusammenfassung gegeben wird.

Die aus dem okkupierten Baltikum eingegangenen Angaben berichten von der immer intensiver werdenden Russifizierung. Das Ziel der russischen Politik ist immer die Russifizierung der baltischen Völker gewesen. Wiederholt sind in der russischen Presse Artikel erschienen, worin Peter I. die Schuld zugeschoben wird, daß er nach der Eroberung des Baltikum nur **einen Teil** der Bevölkerung liquidieren ließ. Dieser Fehler dürfe sich nicht mehr wiederholen.

Der gegenwärtigen kommunistischen Doktrin entsprechend, sollen die Grenzgebiete für immer an Groß-Russlands Territorium angeschlossen werden. Das heißt, daß dieses Land mit Russen zu besetzen ist und deshalb findet eine regelrechte Einwanderung der Russen in die festgesetzten Orte im ganzen Baltikum statt. Kleinere Ortschaften, die bis zum Jahre 1966 freier – ohne den Russen – atmen konnten, sind im Laufe des Jahres 1966 gezwungen worden, verhältnismäßig große Kontingente von Russen aufzunehmen. Im Laufe des vorigen Jahres hat man begonnen, die Führerschaft der Sowhosen, Kolchosen und Kleinbetriebe, die bisher aus Esten, Letten und Litauern bestand, systematisch gegen Russen auszutauschen. Die Aufgabe der Russen ist es, „Auge und Ohr" der sowjetischen Machthaber inmitten des „fremden,feindlichen Volkes" zu sein.

Es folgt ein intensiver und dauernder Zustrom der Russen in die Städte und Großbetriebe, denn es ist das Ziel der neuen Machthaber der Sowjetunion, die Baltischen Völker langsam zu vernichten; zu ihrem Ersticken verwendet man die russischen Massen, oder man siedelt die Balten in die weiten Gebiete des sowjetischen Asien um.

Die erste kommunistische Okkupation, die dem Pakte Ribbentrop-Molotow folgte, mit ihren Deportationen und systematischen Morden und die noch schwereren Leiden während der ersten Jahre der zweiten Okkupation, dienten nicht nur der Inkraftsetzung des kommunistischen Systems, sondern waren gleichfalls als planmäßige Russifizierung des Baltikums gedacht. Dazu verwendete man das zielsichere Verbleiben der Russen im Baltikum, das mit beinahe wissenschaftlicher Genauigkeit aus dem Kreml gelenkt wird.

Auf diese Weise wurde den plündernden russischen Horden, (sog. "kotimehed"=Männer mit Säcken), die nach dem zweiten Weltkrieg das ganze Baltikum in großen Scharen überfluteten, ermöglicht, in den leeren Bauernhöfen und auch Wohnungen sich ein Domizil zu verschaffen. Ebenso wurden den demobilisierten Soldaten Arbeitsmöglichkeiten geschaffen. Zur dauernden Ansiedlung der Offiziere wurden als Lockung besondere Gesetze in Kraft gesetzt, die z. B. den nachfolgenden Familien bessere Wohnungen in den von den „Volksfeinden" entfremdeten Häusern und Wohnungen zusicherten.

Mehrere Gebiete Ost-Estlands wurden dem Territorium der Sowjetunion angeschlossen. Zur selben Zeit begann man inmitten der am Orte verbliebenen Russen mit der Flüsterkampagne, „Sowjet-Estland würde in der Zukunft eine günstigere ‚Sonderstellung' einnehmen." Viele Russen verließen ihre bisherigen Wohnstätten und siedelten in die von den Esten bewohnten Gegenden um. Sie wurden daran nicht gehindert, sondern noch begünstigt und das örtliche Exekutivkomitee half ihnen bei der Suche nach Arbeit und Wohnung. Das Gerücht verbreitete sich und es hatte zur Folge, daß russische Familien aus anderen sowjetischen Gegenden umsiedelten. Mit geheimen Verordnungen wurden diesen russischen Familien die zurückgebliebenen oder mit wenig Arbeitskraft belegten Gehöfte an den Grenzgebieten zugewiesen. Dort hatten sich schon früher die nach der Sowjetunion zurückkehrenden „kotimehed" = „Männer mit Säcken" und demobilisierte Soldaten, wegen der besseren Lebensbedingungen im Baltikum als im Großen Rußland ansässig gemacht. In den Ämtern saßen Leute, die nur mit den Wünschen der Russen rechneten.

In der Besetzung der Amts- und Milizbehörden der Städte und auch kleineren Ortschaften, sind z. Zt. zahlreiche Russen eingesetzt. Zu ihrer geheimen Aufgabe gehört die Vorbereitung zur Umsiedlung der Russen und die Beschleunigung der Russifizierung. Doch im Binnenland stieß das Hineinströmen der Russen wie gegen eine unsichtbare nationale Mauer. Von den estnischen Städten besitzt Narva nur noch 6% Esten, im nord-estnischen Brennschiefergebiet sind etwa 16% Esten, demgegenüber beträgt das Westufer des Peipussees schon 100% Russen. In den Kleinstädten des Binnenlandes ist der Prozentsatz der Russen 30 bis 40 groß, in den Groß- und Industriestädten beträgt der Prozentsatz der Russen schon 50. Im Laufe von 20 Jahren ist man so weit angelangt, daß das Antlitz der Städte im Baltikum ziemlich russisch geworden ist.

Nach dem zweiten Weltkrieg ist die russische Massenoffensive im Baltikum die ganze Zeit über durch die sogenannte Voroperation unterstützt worden. Anfangs führte man die russischen Horden aus den weiten Gebieten der Sowjetunion in die Städte, wo mehr Arbeitsplätze waren, doch in den letzten zwei Jahren werden sie schon direkt aufs Land geleitet. Zur gleichen Zeit werden aus den russifizierten Ortschaften die russischen Funktionäre und auch Arbeiter in kleinere Städte und Ortschaften gewiesen.

Die Zeichen zeigen, daß es der Wille der neuen sowjetischen Führer ist, das Baltikum schnellstens zu russifizieren und zu diesem Zweck werden alle möglichen Mittel verwendet. Hier könnte man die Ansiedlung der 2000 „Erdbebenopfer" aus Taschkent nennen. Tatsächlich bestand aber dieses Kontingent nur aus einigen Usbeken, **alle anderen waren Russen,** die schon im Rahmen der Russifizierungs-Aktion aus dem europäischen Rußland nach Estland gesandt wurden und zu dieser Aufgabe auch schon geschult waren. Die neuesten Wohnungen wurden ihnen zugewiesen und den noch fehlenden Teil der Wohnungen mußten ihnen die estnischen Pensionäre und arbeitsunfähigen Familien überlassen.

Den Esten, Letten und Litauern ist es in diesem Jahr beinahe unmöglich gewesen, Wohnungen in den größeren Städten zu erhalten. Die Behörden kümmern sich in erster Linie um die Wohnungen der Russen und der Balten, die der kommunistischen Partei angehören. Die Wohnungen werden außerhalb der Reihe an die aus Rußland gekommenen Bauarbeiter, die die Häuser bauen, verteilt, damit sie auch ihre Familien nach dem Baltikum nachkommen lassen können.

Um die Aufmerksamkeit von der systematischen Russifizierung abzulenken und die Proteststimmen aus der Freien Welt zu dämpfen, wird in diesen Sektoren „Liberalisierung" vorgetäuscht. Von dieser „Liberalisierung" werden auch manche auswärtige Beobachter und teilweise sogar Flüchtlinge beeindruckt, was aber irreführend ist. Zu diesem Zweck werden Freiheiten versprochen, die noch vor einigen Jahren, angesichts des strengen kommunistischen Überwachungssystems, undenkbar gewesen wären.

Das erste Mal in der Geschichte der Okkupation sind in diesem Jahr Menschen aus dem Baltikum in die Freie Welt herausgelassen worden, die keine Angehörigen als Geisel zurücklassen konnten. Besuchs- und Emigrationsvisas werden mit großer Schnelligkeit erledigt. Die Bestimmungen zum Besuch des okkupierten Baltikums sind vereinfacht worden und auch die Überwachung hat scheinbar etwas nachgelassen. Literatur und Presse lancieren freier erscheinende Gedankenäußerungen. Die Forschung der baltischen Sprachen und ihre Kultur wird verhältnismäßig frei betrieben und die Presse berichtet rege darüber, doch der ganze Profit fällt dem kommunistischen Rußland zugute.

Man sollte noch die sowjetischen Okkupationsarmeen erwähnen, die im Baltikum stationiert sind, denn ohne diese wäre die intensive Russifizierung unmöglich. Hier hat man es mit einem großen Staatsgeheimnis zu tun und die Zahl der Soldaten und ihre Verteilung ist wegen der unzureichenden Angaben schwer zu ermitteln. Man rechnet im Raume Baltikum mit über einer halben Million Armeeangehöriger. Hinzu kommen noch die Frauen und andere Familienmitglieder der im Kriegsdienst befindlichen russischen Offiziere. Für die Kinder der Armeeangehörigen werden laufend im Bereich der Garnisonen neue Schulen errichtet.

In dieser Weise vollzieht sich durch den Kreml der unmenschliche Völkermord in Estland, Lettland und Litauen. Diese Völker haben nicht die geringste Möglichkeit, ihre verzweifelte Lage der Welt kundzutun und um Hilfe zu bitten.

Jüri ADILA
Abgeordneter der Repräsentation der Esten in Schweden

Ein Telegramm an Ministerpräsident Erlander

Im Zusammenhang mit dem zur Zeit in Stockholm stattfindenden „Russel-Tribunal", einer regelrechten Maskerade, die von im Dienste der kommunistischen Weltverschwörung stehenden Linksintellektuellen organisiert wurde, hat der **Verband der Freien Presse** (München) und die **Fédération européenne des journalistes libres** (Paris), am 10. Mai 1967, im Namen aller vom Kommunismus versklavten Völker, an Ministerpräsident Erlander folgendes Telegramm geschickt:

Seiner Exzellenz
Tage Erlander
Ministerpräsident von Schweden
Stockholm

Die Foederation der freien Presse in Westeuropa, die hunderte von Exilzeitungen vereinigt, wendet sich an Eure Exzellenz, mit der Bitte, ihr die Möglichkeit zu geben, in Stockholm ein Tribunal zu veranstalten. Wir wollen mit zahlreichen Zeugen und an Hand einer umfangreichen unwiderlegbaren Dokumentation die kommunistischen Regime in der UdSSR und in den europäischen Volksrepubliken von achtzehn von der kommunistischen Diktatur versklavten Völkern des Verbrechens des Völkermordes, der Unmenschlichkeit, der Unterdrückung der persönlichen, politischen, geistigen und religiösen Freiheit anklagen.

Wir sind überzeugt, daß die unbegrenzte Versammlungsfreiheit, derer sich Ihr Land erfreut und die im Augenblick vor der Weltöffentlichkeit durch das Vietnam-Tribunal manifestiert wird, auch einer Organisation nicht versagt wird, die vor Gott und dem Gewissen der Menschheit eine europäische Bevölkerung von dreihundert Millionen Menschen vertritt.

Nach Ihrem prinzipiellen Einverständnis werden wir den Termin unseres geplanten Tribunals festsetzen. Wir danken Eurer Excellenz im voraus für die Gastfreundschaft in Ihrer einmalig schönen und toleranten Hauptstadt.

Der Verband der Freien Presse
und
Fédération européenne des journalistes libres
8 München 23, Postfach 208
Deutschland

Kronstädter Arzt in Haft

Seit Anfang März 1967 befindet sich der bekannte Kronstädter Arzt Helmuth **Greff** in Untersuchungshaft. Während wir diese Zeilen schreiben, ist Greff wahrscheinlich schon verurteilt worden.

Die Miliz verhaftete Dr. Greff, nachdem ein Patient, angeblich ein „Sportler", ihn angezeigt hatte, daß er laufend Medikamente aus der BR Deutschland bekommen und daß er einen Teil dieser Medikamente verkauft habe.

Im Zusammenhang mit diesem Fall stehen mehrere Touristen, die Kronstadt im Herbst und zu Weihnachten 1966 besucht haben, auf der schwarzen Liste der Miliz.